

Salezijanski vestnik

januar-februar 2010

1

Glasiló za salezijansko družino in prijatelje don Boska letnik LXXXIII skupna številka 563

pogovor

O pogubnosti
permisivne vzgoje

na strani mladih

Mladinska
ulična vzgoja

majcen

Revna mati mu je
dala bogato doto

{ vsebina }

SV SALEZIJANSKI VESTNIK

Glasilo za salezijansko družino in prijatelje don Boska; dvomesečnik

Številka 1 | skupna številka 563
Leto 2010 | letnik 83
ISSN 0353-0477

UREDNIK

mag. Marjan Lamovšek

UREJA UREDNIŠKI ODBOR

mag. Janez Potočnik, Ivan Turk,
s. Marija Žibert, Janez Krnc,
mag. Marko Košnik

LEKTORIRANJE

Stanislav Duh

GRAFIČNA ZASNOVA

mama design

RAČUNALNIŠKI PRELOM

Marko Suhoveršnik

DISTRIBUCIJA IN STIKI

mag. Janez Potočnik

IZDAJATELJ

Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ZALOŽBA

Salve d.o.o. Ljubljana

TISK

Tiskarna Schwarz, Ljubljana

Salezijanski vestnik
je l. 1877 ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku

je začel izhajati leta 1904.

Danes izhaja v 56 narodnih izdajah,
v 29 jezikih in v 131 državah.

Darove za vzdrževanje

Salezijanskega vestnika in za druge
namene lahko nakažete
na račun.

Salezijanci | Rakovniška 6
1000 Ljubljana

SI56 2420 0900 4141 717
sklic 00 06

NASLOV UREDNIŠTVA

Salezijanski vestnik
Rakovniška 6
1000 Ljubljana

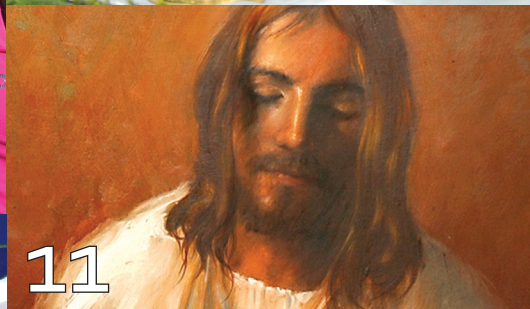
telefon: 01/42.73.028

e-pošta: vestnik@salve.si

splet: www.donbosko.si

Foto naslovnica: © Patricija Belak

pogled na salezijanski svet
salezijanski pogled na svet

kolumna

4 Greh bolezni

povabilo na pogovor

6 O pogubnosti
permissivne vzgoje

družina

8 Boga ne gre izsiljevati
na način, ki mu ni po volji

oče in učitelj

10 Jezus
vesela novica za človeštvo

molivci

12 Neizmerni dar Božje ljubezni

obletnica

14 Iz don Boskovega izvira
je napravil tok

misijoni

18 Misijonar
mizar

majcen

20 Revna mati
mu je dala bogato doto

januar–februar

rakovnik

- 22 Glavni oltar
svetišča Marije Pomočnice

novice

- 24 Večne zaobljube
- 24 Izobraževalni konec tedna
- 25 Jesensko srečanje ZMP
- 25 Sto let po Puščenjaku
- 25 Diakonsko posvečenje
Grega Valiča
- 25 90 let
salezijanskega dela

Da bi se dobro utrjevalo

Leto 2010 bo v Cerkvi na Slovenskem zaznamovano s pripravo in z dogodkom evharističnega kongresa. Evharistični kongresi na vse-narodni ravni so bolj redka, a zato toliko bolj pričakovana poživitev občestva Cerkve. Naši pastirji nas spodbujajo, da bi to bilo dogajanje, ki bo navdihovalo in razžarevalo najprej osebno duhovno zorenje vsakega vernika in potem celotno cerkveno skupnost. Salezijanski vestnik tega dogajanja ne želi samo spremljati, ampak ga po svojih najboljših močeh spodbujati.

V salezijanskem svetu pa bo leto dva tisoč deset zaznamovano z jubilejem 100. obletnice smrti Mihaela Rue, prvega don Boskovega naslednika v vodstvu salezijanske družbe. On je bil tisti, ki je prisluhnil prošnjam slovenskih duhovnikov in vernikov, da so 1901. salezijanci prišli v Slovenijo. Pa tudi drugod po svetu sta se salezijanska navzočnost in delo v njegovem času močno razmahnila. Vrhovni predstojnik Chavez njegovo veličino predstavi takole: »Salezijanci in njihove ustanove so se v njegovem času množili kot hlebčki in ribe v Jezusovih rokah. Don Bosko je v svojem življenju ustanovil 64 zavodov; don Rua jih je pomnožil na 341. Ob don Boskovi smrti je bilo 700 salezijancev, don Rua je v 22 letih kot vrhovni predstojnik povečal njihovo število na 4000. Salezijanski misijoni, za katere se je don Bosko tako trudil in jih ustanovil, so se v njegovem življenju raztegnili v Patagonijo in na Ognjeno zemljo; don Rua je pomnožil misijonski polet, tako so salezijanski misijonarji dosegli brazilske pragozdove, Ekvador, Mehiko, Kitajsko, Indijo, Egipt in Mozambik.« Naš zgodovinar dr. Bogdan Kolar zato v letošnjem SV piše o izjemnem pomenu, ki ga ima don Rua za začetek in razvoj salezijanske družbe na naših tleh.

Še nečemu želimo letos nameniti večjo pozornost. Družini. V medijih v zadnjih mesecih lahko spremljamo, kako se naša država na področju družinske politike hoče umestiti med najbolj zagrete med liberalnimi ter spremeniti razumevanje družine in njene vloge prinašalke in braniteljice življenja. S preprostimi, a življenjsko zgovornimi zgledi želimo povedati, da ima družina nenadomestljivo mesto v življenju in zorenju otrok. Če kje, potem na tem področju velja po don Boskovih spodbudah združiti sile, da bi se dobro širilo in utrjevalo tudi v slovenski družbi.

Rogovščak

Greh bolezni

Janez Vodičar; foto: Grega Valič

LAHKO SE VAM ZGODI, DA PRIDETE na obisk v bolnišnico in vas na vratih pričaka neopazen napis, nato vas sprejme še vratar: »Kam pa kam?« Izza stekla se to sliši bolj ukazovalno kot prijazno. Nič hudega sluteč, boste izdali, h komu ste namenjeni. »Šele ob štirih, red pač mora biti!« se mož ukazovalno postavi v svoji uniformi. Brez pomisleka boste zavzdihnili: »Saj res, prašičja gripa!« Kako ste le mogli pozabiti na tako žgoč problem. Ob vseh mogočih boleznih, ki jih najdemo v bolnišnici, od raka do kapi, od vnetja prebavnega traka do zamenjanih kolkov, vam je vrata zaprla bolezen, strašilo preteklega leta: nova gripa. Ni človeka, ki bi zanj ne vedel, ni stvari, ki bi zaustavila njen zmagoviti pohod. Vsaka poročila, vsako javno dogajanje, še blagoslovljena voda v cerkvah je s tem zaznamovana. Priznati moramo, da je strašljivo, ko zaradi gripe kažejo večer za večerom krste, ki so sad njenega zmagovitega pohoda. Ob tem pa svarila teh in onih, ob koncu pa skoraj čudežno: obstaja rešitev, samo do nje moraš priti – cepivo.

Je to res rešitev? Kopica ugovorov se je našla, o stranskih posledicah, o neučinkovitosti cepiva, celo o smrtnih primerih, ki so se zgodili ob cepljenju. Ogromno ljudi je prisegalo, da se ne bo dalo cepiti, še več jih je zahtevalo raziskave, še več dokaze in mnogi so za vsem skupaj videli le farmacevtsko industrijo, ki hoče iz bolezni kovati dobiček. Nekateri so v bolezni videli celo svetovno zaroto močnih proti šibkim. Zato so v vrsto za cepljenje hitro stopili ministri, zdravniki in še kdo, da bi tako prepričali dvomljivce.

Vendar prava zarota, in to trajna je in bo ostala, če to hočemo ali ne. Človeštvo je od nekdaj zbolevalo, nove in nove bolezni so se pojavljale, zdaj bolj nevarne, spet manj. S pogrebom je konec življenja in naj se proti temu še tako bojujemo. Človeštvo je na srečo znašlo veliko načinov, kako pot do groba čim bolj zvoziti. Ob tem se je v prvi vrsti trudilo vključiti smrt v svoje življenje. Danes smo se

pripravljeni odpovedati obisku drage osebe, da se ne bi po naključju našli bolni; odpovemo se pozdravu miru in povezanosti v občestvo vernih; odpovemo se občutku blagoslova, ki ga prejmemo ob stiku s kropilnikom; odpovemo se objemu drage osebe, samo da ne bi postali krivi za prenos bolezni. Saj so mnogi povzdignili glas, a kaj ko tudi ti govorijo le o zdravju, zaroti, ki hoče vse pomoriti, o skrivnih cepivih in neučinkovitosti teh. Nič bolj niso osvobojeni strahu kot tisti, ki prisegajo na zdravstveno zaščito. Ko kdo zboli, bi vsi okrog njega morali imeti moralnega mačka. Gotovo niso in on sam tudi ne storili dovolj, da bi se izognili okužbi. Je že kaj pozabil, od umivanja rok do stika z drugimi, da ne govorimo o cepljenju. Bolezen je nekakšen greh posameznika ali njegovih bližnjih.

Obsedeni smo z boleznijo, zdaj je na vrsti gripa, kmalu bo kaj drugega. Nikomur ne pride na misel, da bi zaničeval bolečino teh, ki v bolezni trpijo. Ob vsem se poraja le vprašanje, kaj je za te ljudi boljše: da imajo stalno pred očmi bolezen ali da si privoščijo življenje v meri, ki jo njihovo stanje še dovoli.

Kmalu bomo stopili v vrsto, da nas posujejo s pepelom. »Pomni človek, da si prah in da se v prah povrneš,« bomo lahko slišali. Če resno vzamemo svoje življenje, ta prah ni grožnja, ampak vzgib za bolj polno radost vsakega dne. K sprejemanju umrljivosti, ranljivosti, bolezni in starosti nas lahko vodi znamenje pepela. Če pred tem bežimo, si zakrivamo obraz, nas prav tako ujame v svoj objem, kot če bi iskali način, kako bi se pred tem zaščitili. Naša spokornost nam ponuja vrata k odrešenemu življenju. Obsedenost z boleznijo je velika bolezen človeštva, ki razjeda veselje do življenja. Ni greh biti bolan, greh je, če mi okolje ne pomaga, da bolezen vključim v svoje življenje. Kristjani bi morali biti okolje, kjer ne ponavljamo zgolj o prahu in minljivosti, ampak to delamo, da bi skupaj hodili po poti odrešenja. ■

O pogubnosti permissivne vzgoje

Bogdana Žorža poznamo kot psihologa in psihoterapevta. Čeprav se je pred enim letom upokojil, še vedno vodi Svetovalnico Tabor, kjer pomaga otrokom, mladostnikom in družinam v stiski. Napisal je več knjig, že več let piše za revijo Ognjišče, na radiu Ognjišče svetuje v oddaji Za življenje. Kot predavatelj ali gost okroglih miz gostuje široko po Sloveniji.

Vam ob vsem naštetem sploh ostane kaj prostega časa? Kako ga preživljate?

Resnici na ljubo mi je časa v zadnjih nekaj letih res že kar hudo zmanjkovalo, čeprav sam vedno pravim, da gre le za vprašanje izbire in organizacije časa. Čas ni pomemben – medtem ko kaj počnemo, pač čas teče, za vse enako. No, z upokojitvijo se stvari spreminjajo. Res si nekaj več časa vzamem sedaj tudi zase, za družino. In ta čas najraje z ženo preživljava kje v naravi – pa naj bo to v vinogradu ali v gorah, s katerimi sva

© Vid Ponikvar

kar rahlo zasvojena. Pa tudi za duhovnost si sedaj vzameva več časa.

Vodili ste B&Z IZZIV - Zavoda za pomoč otrokom, mladostnikom in družinam v stiski, ki se je sedaj preoblikoval v Svetovalnico Tabor. Kdo se obrača k vam po pomoč? Imajo starši probleme z otroki ali otroci probleme s starši?

Iskalcev pomoči je vedno več in tudi težave, s katerimi se obračajo po pomoč, so vedno pestrejše. V našem Mladinskem domu v Čepovanu smo sprejemali otroke in mladostnike z najrazličnejšimi težavami, pomoč so vse pogostejše iskali kar starši sami, čeprav mnogi po nasvetu šol ali drugih. No, tudi vaš pomislek na težave s starši ni brez osnove: veliko že odraslih otrok se še vedno obrača name s prošnjo za pomoč, nasvet – ker se nekako ne morejo otresti nezdravega nadzora staršev, ker jim starši ne »dajo odrasti«. Sedaj, po upokojitvi,

imam še skromno svetovalnico, v kateri pa se vse bolj zavestno omejujem le na pomoč pri vzgojnih problemih.

Kateri vaš nasvet starši najtežje sprejmejo?

Težko odgovorim. Pravzaprav nimam občutka, da starši ne bi hoteli sprejeti nasveta – vendar sem v nekem posebnem položaju: name se večinoma obračajo starši sami, in torej so vnaprej pripravljeni sprejeti tudi kak nasvet. Morda je več težav pri starših, ki se pritožujejo nad neprimernim vedenjem otrok in pričakujejo, da bom jaz »popravil« tega otroka, ne pa, da jim bom svetoval, kako naj spremenijo svoje vzgojne prijeme ... Ampak, veste, v resnici ni problem v tem, ali starši sprejmejo nasvet ali ne. Problem je v tem, kako starši zmorejo ta nasvet uresničevati. In tu je včasih potrebno resno delo,

▲ **Bogdan Žorž**

ki ni več svetovanje, ampak že prava terapija, saj se morajo starši soočiti z lastnimi vzgojnimi vzorci, ki jih prenašajo iz svojega otroštva.

Pregovor pravi, da je kovačeva kobilica zmerja bosa. Kaj se je vam osebnostno pri vzgoji zdelo najtežje? Bi kaj naredili drugače?

Če naj bom iskren – moram priznati, da sem bil slab oče! Kar bi zelo odločno spremenil, če bi lahko čas zavrtel nazaj, kot rečemo: več bi se pogovarjal, več časa bi posvetil vzgoji, več bi pri vzgoji uporabljal pohvalo, spodbude, oporo! Ni me sram priznati, da pri svojem psihoterapevtskem delu z otroki in starši veliko črпам prav iz svojih vzgojnih napak!

O vlogi starih staršev ste napisali knjigo Stari starši in njihovo vzgojno poslanstvo. Kako lahko stari starši pomagajo pri vzgoji? Kako se sami znajdete v vlogi dedka?

Ta tema mi je zelo pri srcu – tudi zato, ker sem tako močno doživel svojo vlogo starega starša, nonota, kot rečemo pri nas. Veliko opozarjam že na to, da se je kriza družine, o kateri danes toliko govorimo, začela pravzaprav z razpadom velike družine, v kateri so bili poleg otrok in staršev še stari starši pa še kdo. No, prej ste me vpraševali o vzgojnih napakah staršev – v takšni veliki družini so vzgojne napake veliko manj boleče, manj hude, ker jih vedno lahko blažijo drugi družinski člani. V družinici, ki jo sestavljata samo mati in otrok – ima pač vsaka materina vzgojna napaka zelo resne posledice! Torej – največje vzgojno poslanstvo starih staršev je torej prav v tem dopolnjevanju vzgojne vloge staršev in v blaženju vzgojnih napak. V današnjem potrošniškem času pa najbrž stopa v ospredje drugo poslanstvo, to je poslanstvo skrbi za

vzgojo duhovnih vrednot. V praksi sicer stare starše priznavamo predvsem kot »zastonj servis«. Tudi ta vloga ni zanemarljiva, a ni bistvena! Meni to poslanstvo starega starša res veliko pomeni, morda tudi zato, ker sem (vsaj upam tako) bolj zrel in se tega bolj jasno zavedam. In mi je zelo lepo biti stari oče – pa čeprav včasih tudi težko, zlasti v trenutkih, ko se mi zazdi, da bi »moral« kaj poseči, ko mi kaj ni všeč – pa se trudim zadržati, se trudim, da ne bi s svojim poseganjem rušil avtoritete staršev.

Napisali ste tudi knjigo RAZVAJENOST - rak sodobne vzgoje. Na temo razvajenosti predavate po vsej Sloveniji. Iz naslova knjige bi lahko sklepali, da je razvajenost težko ozdravljiva smrtno nevarna bolezen – je to pretirana ugotovitev? Kako jo preprečiti in kako jo (o) zdraviti?

Ni pretirana trditev in zelo sem prepričan, da je danes razvajenost nevarna tudi za obstoj naroda! Splošne družbene razmere so še vedno take, da razvajanje spodbujajo. Vsa potrošniška »mašinerija« računa na razvajene ljudi, ki se ne bodo mogli upirati mamljivim ponudbam reklame. Pa tudi pretiravanja s »praviciami« spodbujajo razvajanje. Vsepovsod govorijo le o pravicah – nič pa o dolžnostih! Zdravljenje razvajenosti je zelo težko, predvsem zato, ker razvajenec ni pripravljen priznati svoje razvajenosti in išče zdravilo za svoje težave drugje – pravzaprav čaka, zahteva, da mu težave rešijo drugi. Kadar pa se razvajenec zave svoje razvajenosti, postane vse drugače – in lahko se posledic razvajenosti tudi reši. Glede preprečevanja pa: potrebno se je zavedati pogubnosti permissivne vzgoje, ki je omogočila tako velik razmah razvajenosti, potrebno je zavedanje odgovorne vloge vzgoje! Za zdravo vzgojo brez razva-

janja je potrebno ob zdravih, trdnih vrednotah otroka vzgojiti tako, da si bo z lastnim naporom prizadeval reševati probleme, s katerimi se srečuje v življenju, da se bo pripravljen tudi odrekati in prevzemati soodgovornost za sožitje v svojem okolju.

Vzgoja je najprej naloga staršev. Kakšna je vzgojna vloga države? Kaj pa Cerkve?

Država je poklicana, da ustvarja take življenjske razmere, v katerih se bodo starši lahko posvetili vzgoji. Sem sodi vse od davčne in družinske politike pa do organizacije otroškega varstva in šolstva. Žal danes pogosto ni tako. Šolski sistem hitro rad zaide – in postavi starše v vlogo nekakih pomočnikov učiteljem. V resnici bi morala tudi šola biti le pomoč staršem! Cerkev pa ima tu še posebno poslanstvo. Ko govorimo o treh poslanstvih Cerkve: evharistiji, oznanjanju in dobrodelnosti, ne moremo mimo dejstva, da vsa tri poslanstva v resnici živijo samo v povezanosti z družino, z vzgojo. Velikokrat poudarjamo, da Cerkev skrbi za vzgojo duhovnih vrednot. To je res, a tudi tu je potrebno neko jasno zavedanje: tudi duhovne vrednote se najprej oblikujejo v družinski vzgoji. Včasih je bilo to samoumevno. Ko danes ugotavljamo, da šepa prav vzgoja duhovnih vrednot v družini, bi bilo potrebno veliko več pozornosti in energije nameniti temu, kako pomagati družini, da bi se vzgoja vrednot vrnila vanjo.

Če bi lahko staršem dali zgolj en preprost vzgojni nasvet – kaj bi jim svetovali?

Naj se trudijo nikoli ne pozabiti, da je njihov otrok v resnici Božji otrok, ustvarjen po Božji podobi in jim je le zaupan v vzgojo in varstvo – da ga pripravijo na samostojno življenje odraslega!

Pogovarjal se je Klemen Ban.

Boga ne gre izsiljevati na način, ki mu ni po volji

Jože in Marija Stritar

Pravijo, da so »klasična« štiričlanska družina: mama, oče in dve odraščajoči hčerki. Njene korenine so na Gorenjskem, kjer si je pridobila, kot pravi, malo trši značaj, Jože pa je mehka dolenjska duša z umetniško žilico in čutom za stare, lepe in vredne stvari.

▲ »Družina, ki se preda Božji volji, je podobna sveti družini.« Jaslice so delo hčerke Jere.

Kako bi še predstavila vašo družino?

Marija: Tudi najina poklicna usmerjenost je zelo različna. Jožetov poklic je družboslovne smeri, moj pa naravoslovne, tako da se o najinem delu v službi ne moreva kaj dosti pogovarjati. Se pa toliko več pogovarjava o najinem počutju v službi in medsebojnih odnosih. Kar precej časa v dnevu preživiva v avtu, saj se voziva v službo v Ljubljano. Te vožnje so kljub rednim zastojem prijetne, saj čas izkoristiva za pogovor, molitev in poslušanje radia Ognjišče, katerega program je zlasti v jutranjih urah zelo blagodejen za dušo. V prostem času se Jože ukvarja z vrtom in domačimi živalmi, rad bere, kolesari, ustvarja; meni pa ves čas vzame skrb za dom in gospodinjstvo. Tudi hčerki sta po značaju zelo različni, kar pomeni veliko usklajevanja, glasnega dopovedovanja in brušenja. Včasih bi po jakosti zvokov v naši hiši človek sodil, da je družina veliko številnejša kot sicer. V našo družino vključujemo tudi Jožetovo mamo, ki pri 83 letih še vedno, kolikor se da, skrbi sama zase in hoče biti potrebna tudi nam. Zavedamo se, da nam je vsak dan z njo podarjen.

Kako sta načrtovala družino in kako je bilo ob spoznanju, da ne gre po vajinih načrtih?

Jože: To je tako, kot da stojiš v vznožju čudovite gore in gledaš proti vrhu, pa ne veš, kje se vije pot do tja, kaj vse je na poti in ob njej, kako dolgo bo trajala hoja in kakšno bo vreme v tem času. Ko pa z višine pogledaš navzdol, je slika čisto drugačna, tudi sam si drugačen, kot si bil tam spo-

daj. Ko sva se pred poroko pogovarjala o najinih bodočih otrocih, sva si bila edina, da jih bova posvojila, če jih mogoče ne bova mogla imeti, a niti najmanj nisva predvidevala, da bo to doletelo prav naju. Pa vendar naju je in obstala sva pred visokim zidom. Kar sva v prvem šoku naredila pozitivnega, je bilo to, da nisva ugotavljala, kateri izmed naju je »kriv«, ampak sva to preizkušnjo vzela za najino – midva sva neploden par, ne jaz in ne ti. Druga pozitivna stvar pa je bila ta, da sva o tem spregovorila, najprej domačim in prijateljem ter tistim, ki so bili vredni zaupanja. Ko človek da bolečino iz sebe, se počuti bolje. Zaupala sva, da je to v Božjem načrtu, toda hkrati sva bila nestrpna do Boga. Včasih sva se vpraševala, včasih prosila, tudi jezila sva se nanj. Veva pa, da je veliko ljudi molilo za naju.

Kakšni so bili razlogi za neplodnost in kako sta se odpravila na pot zdravljenja?

Marija: Pravzaprav nisva nikoli izvedela pravega razloga za to, da ni spočetja. Včasih sva si želela, da bi nama dejali, da otrok nikoli ne bova mogla imeti zaradi tega in tega ... Tako pa sva iz meseca v mesec niha-la med novim upanjem in ponovnim razočaranjem. Ko sva se odločila za postopek umetne oploditve (IVF), sva v sebi začutila nemir, kar nama je bilo jasno znamenje, da odločitev ne bo dobra. Ponovno sva iskala odgovor in preverjala, kaj je prav in kaj ni v zvezi s tem postopkom. Tako sva prišla do čisto osebnih spoznanj, da si Boga ne upava izsiljevati na način, ki mu ni po

volji, da ne moreva dovoliti spočetja najinih otrok v najini odsotnosti, da se bova čutila kriva za kakršnekoli probleme, ki bi se morda pojavili z otrokom, da naju je bilo že vnaprej strah, kako mu bova to povedala. Tako sva postopek umetne oploditve zavrnila.

Kako sprejeti dejstvo, da ne bo rodnih otrok, kako najti drugo pot?

Marija: Jaz nisem mogla sprejeti dejstva, da ne bi bila nikoli mama, čeprav nama je bilo tudi brez otrok lepo in sva si življenje zapolnila z različnimi dejavnostmi. Zato sva kar kmalu zaprosila za posvojitev, kljub temu da še nisva bila pripravljena na ta korak, saj sva še vedno upala na zanositev. Danes veva, da par, ki ni sprejel in presešel lastne neplodnosti, ni zrel za sprejem tujega otroka! To pa zato, ker v njem nehote išče uteho za svojo bolečino, česar pa otrok ne more nuditi. Midva sva imela srečo, da sva se takrat vključila v Program priprave na nadomestno starševstvo v društvu Deteljica, ki nama je pomagal razčistiti marsikatero posebnost, ki jo prinaša pot posvojitve. A v življenju nikoli ne dozoriš popolnoma, novi problemi in preizkušnje te vedno znova postavljajo na začetek. Tudi nama vsako obdobje v življenju naše družine prinaša nove težave in izzive, vsaka težava nova spoznanja ter obogatitev. Tako zoriva.

Svoje izkušnje ne držita zase, ampak jo delita s pari, ki so v preizkušnji, kot sta bila vidva.

Jože: V javnosti sva že večkrat spregovorila o svoji izkušnji z namenom, da bi pomagala parom, ki doživljajo podobno kot sva midva, da bi jih opogumila za iskanje drugačne poti, da bi jim pokazala, da je ta druga pot lahko tudi lepa in osrečujoča. Po drugi strani pa je najin namen opozoriti družbo in tudi cerkveno okolje,

da se ob splošnem navdušenju za velike družine zavedajo, da ta problem obstaja, da je globok in boleč, a ne nerešljiv. Pred leti sva na pobudo nekaterih parov, ki pomagajo voditi zakonske skupine Najina pot, ustanovila zakonsko skupino parov, ki ne morejo imeti otrok. Odkar je duhovni voditelj frančiškan p. Tadej Strehovec, je skupina polno zaživela in dobro izpolnjuje svoj namen, ki je pomagati paru, da kljub dejstvu, da ni otrok, najde smisel ter zaživi poln, osrečujoč zakonski odnos. Saj Kristus ni postavil zakramenta družine z otroki, ampak zakrament zakona, ki se tiče moža in žene. Otroci so pričakovani sad tega zakramenta, če pa jih ni, se njegova vrednost in svetost ne zmanjšata.

Pred leti sta v TV oddaji Sveto in svet zaključila z mislijo, da je »Bog edini gospodar življenja«. Kako vajino pričevanje sprejemajo različni ljudje, tudi tisti, ki se s tem ne strinjajo oziroma niso verni?

Jože: Brala sva komentarje o tej oddaji na »spletnem forumu« in nisva mogla verjeti, na kakšne vse mogoče načine so ljudje obračali najine besede in jih razumeli po svoje. Osebnih izkušenj se vendar ne da komentirati ter o njih razpravljati, saj gre za doživetja, ne pa prazne besede. Ob njih se da le obogatiti. Kako to sprejemajo različni ljudje, je njihova svoboda in se s tem ne obremenjujeva.

Da je Bog gospodar življenja, je vajino osebno doživetje. Povejta kaj o tem!

Marija: Po sedmih letih zakona sva brez kakršnihkoli zdravniških po-

segov dobila rodnega otroka. Ob tem dogodku sva obstala in obmolnila. Za naju je pomenil močan Božji dotik in odgovor na vse najino početje, da bi dobila otroka. »Jaz edini sem gospodar življenja,« pravi Bog, »dam ga, kadar hočem, in vzamem, kadar hočem«. Naj bo slavljen njegovo ime, dodajava midva.

Kako gledata na novi družinski zakonik?

Jože: Če bi tisti, ki so pripravili ta zakon, spoštovali Božji zakon, ki je izključno v prid človeku, sploh ne bi bilo zapletov glede tega. Ker pa so temelji tega zakonika interesi posameznih ljudi oziroma skupine, ne pa blagor družine in predvsem otrok, se bo prah še dvigoval. Zakonci, ki nam ni vseeno, lahko največ storimo s tem, da pred svetom in sodobno družbo, predvsem pa pred mladimi, ki so na pragu življenja, s svojim zgledom pričujemo, da je danes še vedno mogoč trden, trajen, ljubeč in osrečujoč zakonski odnos med možem in ženo in da je otrokom najlepše v takšni skupnosti.

Kaj najbolj cenita pri svojih hčerkah in kaj oni dve pri vama?

Jože: To, da jima lahko verjameva in zaupava, saj tega nista še nikoli izigrali. Ko smo se pogovarjali o tem vprašanju, sva zvedela, da tudi oni dve cenita to, da ju ne kontrolirava v stvareh, za katere se dogovorimo. Seveda, pri njima ceniva še veliko drugih kvalitet, le premalokrat si to povemo. Za lepe družinske odnose je to zelo pomembno in potrebno. ■

Jezus vesela novica za človeštvo

Pascual Chávez

Jezus je Božji »da«
človeku in hkrati takšen
odgovor človeka Bogu.

Že nekaj let v meni zori zamisel, da bi salezijanski družini v razmišljanjih v Salezijanskem vestniku podal kak preprost in sistematičen poudarek o tem, kar predstavlja središče naše vere, in pri tem poudaril kak vidik iz salezijanskega izročila.

Papež Benedikt XVI. v svoji prvi okrožnici spominja, da »na začetku kristjanovega bitja ni kaka etična odločitev ali velika ideja, ampak srečanje z določenim dogodkom, z določeno Osebo, ki

daje njegovemu življenju novo obzorje in s tem njegovo odločilno usmeritev« (Bog je ljubezen, 1). Krščanstvo ni kak skupek resnic, do katerih smo se dokopali s premlevanjem skozi stoletja, niti niso moralna pravila, ki jih je treba izpolnjevati, ampak je osebno srečanje z Gospodom Jezusom, ki, kot vidimo v novi zavezi, v korenini spreminja življenje in nas napravi prav »kristjane«, to je: »tiste, ki so Kristusovi«. Takšna značilnost se izkristalizira v ključni besedi Svetega pisma, na katero smo se že popolnoma navadili: »Evangelij«, grška beseda za »dobro, lepo novico«, ki jo je Marko, ki je pisno podal do tedaj ustna pričevanja krščanske skupnosti o Jezusu, prvi uporabil kot naslov: »Začetek evangelija Jezusa Kristusa, Božjega Sina« (Mr 1,1). Od samega začetka so kristjani, razsvetljeni po Svetem Duhu, imeli Jezusa za najboljšo novico za celo človeštvo.

Zares dobra novica ima tri značilnosti: je nekaj nepričakovanega; pride k nam »od zunaj«, napolni srce z nenavadnim veseljem. Če to nanese na krščanstvo, spoznamo, da ne gre za človeško veselje, kolikor globoko bi pač lahko bilo, ampak za sijajno resnico, da nas Bog ljubi in da nas je v Kristusu naredil za svoje otroke. V vseh pogledih je to najboljša novica! Nihče si ne bi mogel zamisliti ali predvideti česa podobnega. Ne smemo pa prezreti, da to ni bila dobra novica za vse; za tiste, ki so hoteli biti močni v svoji ošabni samozadostnosti, moči in bogastvu, je bila to najbrž slaba novica.

Verjeti, da je krščanstvo najboljša novica za človeštvo, ima za posledico dolžnost, da se jo sporoči celemu

svetu. Odpovedati se misijonarski nalogi bi bila največja nezvestoba Bogu in najbolj egoistično dejanje do človeštva. Predstavljajmo si kako zelo revno družino, ki bi dobila loterijsko srečko ... prav tisto zmagovalno. Če ne bi imeli informacije, da je njihova srečka zmagala, ne bi mogli priti do nagrade. Če bi kdo za to vedel in jih ne bi obvestil, bi bil neoprostljiv sebičnež. In, glejte, v Jezusu je človeštvo zadelo prvo nagrado najbolj nenavadne loterije, in vendar, več kot pet šestin človeštva za to ne ve. Bilo bi neopravičljivo, če o tej novici ne bi govorili naprej, kot pove papež Benedikt, o novici, ki »daje novo obzorje življenju« - sedanjemu, še zlasti pa večnemu.

Ko se zazremo v don Boska, lahko v zvezi z gornjim razmišljanjem izluščimo dvoje premislekov. Najprej, njegov vzgojni sistem ni zbirka zamisli in pravil, ampak je kot vodnik vere, ki vodi v živo srečanje z osebo - Jezusom. Mladino je vzgajal tako, da jih je peljal po poti človeške izpolnitve in krščanske svetosti, osredinjene na prijateljstvo z Jezusom Kristusom, ki predpostavlja osebni odnos. Po drugi plati pa je živo občutil položaj tistih, ki jih ta čudovita novica še ni dosegla, in je od vsega začetka svoje ustanove in glede na svoje moči (včasih celo čez njihovo mero) pospeševal misijonsko delo in celotni salezijanski družini zaupal to skrb kot eno njenih značilnih potez.

Vsakdo izmed nas je povabljen, glede na svoj stan in v meri svojih zmognosti, da bratom in sestram z besedo in zgledom svojega življenja ponese véliko novico: smo Božji sinovi in hčere, ki nas ima Bog neskončno rad. ▀

© Franco Parachini

Nedelja

*prvi dan v tednu, dan tvojega
vstajenja in novega upanja za
človeštvo.*

*Nedelja,
dan, ko sta te učenca, v svojem
upanju razočarana, prepoznala po
lomljenju kruha.*

*Nedelja,
dan, ki je za nas kristjane postal svet
in so ga naši predniki posvečevali kot
Tvoj dan.*

*Nedelja,
dan, namenjen počitku telesa
in srečanju s Teboj in med nami.*

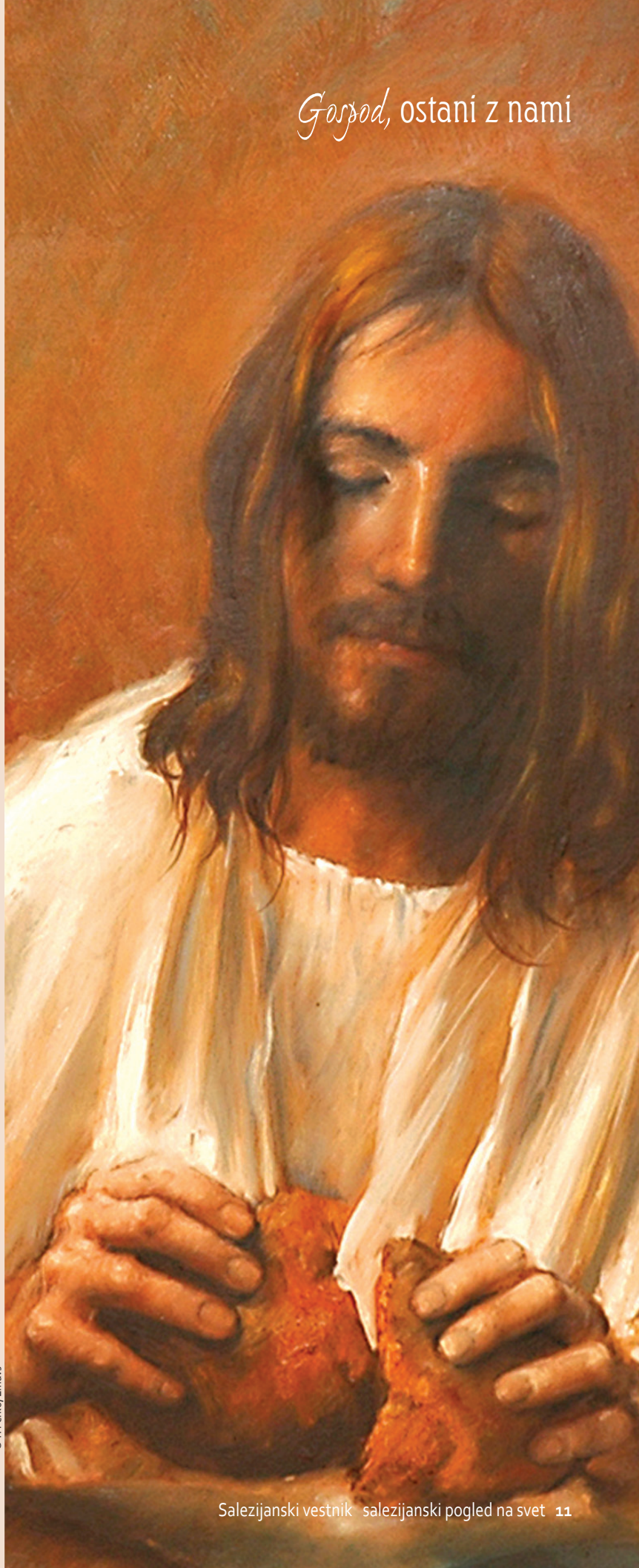
*Nedelja,
v našem času in kulturi zadnji dan
tedna in večkrat le rednih obveznosti
prost dan ter priložnost za dodatni
zaslužek.*

*Nedelja,
dan, ki je danes za mnoge prazen
in ga zato napolnjujejo z obiski
trgovskih centrov, z veseljačenjem in
omamo.*

*Nedelja,
dan, ki ga potrebujemo za to, za kar
nam je bil dan: da se po delovnem
tednu spet zavemo Tvoje navzočnosti
med nami, te slavimo in se ti
zahvaljujemo. Da bi ostali ljudje,
tvoje podobe, kot si nas ustvaril.
Ostani z nami, Gospod!*

Besedilo: s. Marija Žibert

© T. Perko, Emaüs

V letu duhovništva in priprave na slovenski euharistični kongres bolj poglobljeno razmišljamo o skrivnosti in daru duhovništva. Razmišljamo o svetlih likih duhovništva. Ena takih svetlih ikon duhovništva je prav gotovo salezijanski duhovnik g. Martin Maroša, dolgoletni misijonar v Čilu, ki je 28. novembra 2009, v 98. letu življenja, praznoval svoj železni jubilej (70 let) duhovništva. Ob tej slovesnosti je v navzočnosti g. inšpektorja dr. Alojzija Slavka Snoja in lepega števila sobratov somaševanju predsedoval g. škof, dr. Marjan Turnšek, ki je ob zaključku maše jubilaranta in vse navzoče nagovoril z besedami:

"Dragi gospod železomašnik Martin Maroša SDB! S posvečenjem je duhovnik upodobljen po Kristusu Duhovniku, najvišjem in večnem duhovniku nove zaveze. To je velika skrivnost udeležnosti pri Kristusovem poslanstvu, ki duhovniku omogoča delovanje v Kristusovi osebi (in persona Christi).

Delovati v osebi Boga-človeka! Kaj so v primerjavi s to milostjo poleti v veselje ali posegi v mikroskopski svet? Kaj odkrivanje skrivnosti

© M. Lamovšek

Neizmerni dar Božje ljubezni

narave, čeprav so Božje sledi, v primerjavi z odkrivanjem same Božje Globočine? Zakramentalno delovati v osebi Jezusa Kristusa pomeni poseben skrivnostni vstop v presveto Srce Jezusovo. »Srce« je organ molitve, organ kontemplacije, duhovni organ zrenja Svete Trojice, organ duhovnega čutenja. V njem je sedež duhovnih čutov, ki dokazujejo, da smo ljudje ustvarjeni po Božji podobi, da smo na neki način »sonaravni« Bogu. S pomočjo srca spoznavamo duhovni pomen sebe in drugih in sveta ter zgodovine. Jezusovo presveto Srce je zaradi enkratne čistosti najpopolnejše srce, najpopolnejši organ zrenja Boga. Kristus je prišel kot človek med nas prav zato, da bi ljudje lahko v njegovem Srcu odkrivali občutljivost za Božje stvari, si pridobivali verski čut in tako nezmotljivo odkrivali duhovni pomen stvari. Du-

hovnik pa je poklican in z zakramentom mašniškega posvečenja skrivnostno usposobljen, da se združuje z Gospodom in tako postaja orodje odrešenja, ki priteka iz Jezusovega prebodenega Srca. O, sveta služba! O, neizmerni dar Božje ljubezni! Tako bi morali vzklikati z vsem stvarstvom ob tej nezasluženi veličini, ki jo razodeva dar duhovništva.

Spoštovani železomašnik, sedemdeset let že živite to skrivnost, sedemdeset let omogočate, da se Jezusovo duhovništvo na viden način uresničuje med ljudmi in jih posvečuje tudi po Vas. Vaša pripravljenost za delo v Božjem vinogradu v misijonih in Božja previdnost Vas je vodila v Čile, kjer ste se pripravljali na misijonsko poslanstvo. Po duhovniškem posvečenju 26. novembra 1939 v

◀ Martin Maroša

Santiago ste 35 let delovali kot slovenski salezijanski misijonar ... Bili ste goreč misijonar, razdajali ste se vsem, še posebno mladim.

Leta 1974 ste se vrnili v Slovenijo. Delovali ste v številnih krajih: v Sevnici, Zabukovju, Veržeu, Kapeli in od leta 1991 spet v Veržeu. Sedaj v Marjanišču v Veržeu na bolniški postelji molite za duhovne poklice in druge potrebe Cerkve ter se žrtvujete skupaj s svojim Gospodom. Postaje Vašega življenja razodevajo bogate sadove Vaše posvetitve Gospodu in Vašo pripravljenost služiti Cerkvi do konca. Skupaj z Vami se veselimo Vašega jubileja in z veseljem vzklikamo: O, sveta služba! O, neizmerni dar Božje ljubezni."

Temu veselju in čestitkam se pridružujemo tudi molivci za duhovne poklice s prošnjo, naj ga Gospod obdarja s posebnimi milostmi, ga ohranja še naprej med nami, Cerkvi pa podarja nove duhovniške, redovniške in misijonske poklice ter vse ohranja v poklicni zvestobi.

Ivan Turk, voditelj SMZ

nameni molitve

JANUAR

Molimo z namenom, da se v letu evharistije in v pripravi na evharistični kongres v vseh nas okrepita vera in ljubezen do Jezusa, ki živi med nami v sveti evharistiji.

FEBRUAR

Prosimo Gospoda za milost, da bi kristjani z veseljem prihajali k daritvi svete maše in pri njej zavzeto sodelovali.

MAREC

Molimo za vse, ki nevedno prejemajo sveto obhajilo, da svojo zmoto spoznajo, jo obžalujejo in v postnem času opravijo dobro sveto spoved.

© D. Gašnik

*Hvali, moja duša Gospoda:
Gospod, moj Bog, kako si velik!
Veličastvo in sijaj si oblekel,
s svetlobo se ogrinjaš kakor s plaščem.*

*Nebo si razpel kot šotor,
svoj prestol si postavil nad nebesnim svodom.
Voziš se na oblakih,
letiš na perutih vetra.
Viharji so tvoji poslanci,
bliski in strele tvoji služabniki.*

Ps 103

Iz don Boskovega izvira je napravil tok

Bogdan Kolar

Mihael Rua (1837–1910) ima v salezijanski zgodovini mesto zvestega učenca sv. Janeza Boska in nadaljevalca njegovega dela. Don Boskovo ustanovo je pomnožil in jo močno zaznamoval s svojim razumevanjem mesta v Cerkvi. Dolga in naporna potovanja v razne dele sveta so mu služila za povezovanje salezijanskih ustanov in seznanjanje s potrebami mladih v različnih okoljih. Leta 1904 in 1908 je obiskal tudi Slovenijo.

Dne 6. aprila 1910 je v Turinu umrl prvi naslednik sv. Janeza Boska v vodstvu salezijanske skupnosti, duhovnik Mihael Rua. Don Bosku se je pridružil in postal redni obiskovalec oratorija že leta 1852. Bil je v prvi skupini, ki je pripravljala ustanovitev salezijanske družbe, in bil dolga leta don Boskov namestnik, leta 1888 ga je nasledil v vodstvu skupnosti. 29. oktobra 1972 ga je papež Pavel VI. razglasil za blaženega. V pripravi na slovesno obhajanje 100-letnice smrti so se začeli vrstiti dogodki, ki bodo imeli v središču pozornosti njegovo osebnost in prispevek, ki ga je dal pri razvoju don Boskove ustanove.

Kongres zgodovinarjev o don Rui

Kot začetek prireditve v jubilejnem letu bi lahko obravnavali peti mednarodni kongres Združenja salezijanskih zgodovinarjev (ACSSA), ki je bil pripravljen v Valdoccu, Turinu, v dneh od 28. oktobra do 1. novembra 2009. Na tem kraju, ob cerkvi sv. Frančiška Saleškega in nato baziliki Marije Pomočnice je Mihael Rua preživel velik del svojega življenja, tu je srečal don Boska, bil priča njegove smrti in prevzel skrb za nadaljevanje njegovega dela. V baziliki Marije Pomočnice je našel tudi svoje zadnje zemeljsko bivališče. Valdocco še danes velja kot materna hiša vsega salezijanskega dela. Preko sto salezijancev, hčera Marije Pomočnice, sotrudnikov in predstavnikov nekaterih drugih skupnosti salezijanske družine je spregovorilo o don Rui kot don Boskovem nasledniku pri razširjanju njegovega dela za mlade in don Ruovem razumevanju don Boskovega poslanstva za mlade. Med udeleženi-

ci sta bila tudi namestnik vrhovnega predstojnika A. Bregolin in svetovalec za področje Italije in Bližnjega vzhoda P. F. Frisoli.

Osrednji dogodek v jubilejnem letu bo mednarodni kongres salezijanske družbe o blaženem Mihaelu Rui poleti 2010. Poleg zgodovinarjev bodo o njem spregovorili še teologi, izvedenci za pastoralna vprašanja in učitelji duhovnosti. V elektronski obliki so postali dostopni don Ruovi spisi, pisma in drugo gradivo, že do sedaj pa je bilo objavljenih kar nekaj na novo pripravljenih življenjepisov, ki so bili sestavljeni ob upoštevanju sodobnih kritičnih zgodovinskih meril, dokumentov iz postopka beatifikacije in pričevanj sodobnikov. S tem dogodkom želijo salezijanci ovrednotiti don Ruov prispevek pri razvoju salezijanskih ustanov in osvetliti izvirno moč njegove duhovne podobe.

▲ Simpozij o Mihaelu Rui, Turin

Obisk v Caselle Torinese

V program kongresa je bil vključen obisk kraja Caselle Torinese, v bližini piemontske prestolnice, kjer je v podružni cerkvi sv. Ane dne 29. julija 1861 don Rua prejel duhovniško posvečenje. Za udeležence je obisk bil nepozabno doživetje. V kraju Caselle Torinese, kjer je danes večje krajevno letališče, namreč uspešno deluje don Boskov krožek, ki povezuje lepo skupino salezijanskih sotrudnikov. Člani in članice krožka so se imenitno izkazali. Pripravili so več prireditev v čast gostom, in sicer naredili obsežen načrt praznovanj ob jubilejnem letu. Ohranili so spomin na pomemben dogodek za salezijansko skupnost. Znano pa je, da je don Bosko v tem kraju imel več podpornikov svojega dela in da se je rad zadrževal med tamkajšnjimi prebivalci.

In drugi dogodki

Ob priložnosti kongresa je bila v stranskih prostorih cerkve Marije Pomocnice odprta razstava o don Ruovem življenju in njegovem prispevku pri razvoju salezijanske skupnosti. Razstavo je odprl vikar vrhovnega predstojnika A. Bregolin. Na razstavne panoje so pregledno uvrstili del gradiva, ki so ga pripravili organizatorji kongresa in več salezijanskih skupnosti v Turinu. Salezijansko mi-

sijonsko središče v Turinu je pripravilo zanimivo zgoščenko, v kateri so predstavili don Ruovo življenje, potovanja in kraje, kjer so v njegovem času salezijanci začeli delati. Don Rua je predstavljen kot uspešen naslednik v vodstvu salezijanske skupnosti in zvest razlagalec njenega ustanovitelj. Med slovenskimi kraji sta bila v zgoščenki predstavljena Rakovnik in Radna. Skupina mladih, ki se zbirajo v Valdoccu pa je še zadnjič uprizorila svojo uspešnico, muzikal Naprej, mladi! V njem so v pesmi in plesu pokazali don Ruovo srečanje z don Boskom, njegovo predanost mladim in s pogledom v sedanost nakazali poti, po katerih je tudi danes mogoče biti blizu odraščajočim in jim pomagati pri njihovih življenjskih odločitvah.

Pismo vrhovnega predstojnika

Don Boskove salezijance in člane vse salezijanske družine je z likom blaženega Mihaela Rua na izviren način seznanil vrhovni predstojnik Pascual Chavez. Ob stoletnici don Ruove smrti je pripravil besedilo, ki ga je naslovil Don Boskov naslednik: sin, učenec, apostol. Človeška in duhovna podoba blaženega Mihaela Rue. Če se bomo spominjali don Rue, bomo lahko spoznali temeljni del zgodovine naše družbe in eno podobo, ki osvetljuje njeno identiteto, zapiše predstojnik Chavez. Spomnil je na besede, ki jih je ob don Ruovi beatifikaciji v baziliki sv. Petra v Rimu izrekel papež Pavel VI.: »Don Boskov naslednik, to je nadaljevalec: sin, učenec, posnemovalec ... je iz svetnikovega zgleda napravil šolo, iz njegovega življenja zgodovino, iz njegovega pravila duha, iz njegove svetosti vzor, iz njegovega izvira je napravil tok, reko.« Vrhovni predstojnik je v pismu temeljito orisal don Ruovo duhovno podobo, njegovo zvestobo don Bosku in Cerkvi in vsem članom salezijanske družine pokazal, kako je v vsakem času mogoče živeti svoj krščanski poklic in hkrati ostati izvirna človeška oseba. ▀

Salezijanski vestnik
november-december 2009
6

kolumna
Prebuditi upanje
gle na učitelj
Vestnik optimizem
miseln
Kaj bo
na voljo

**VSAK DRUGI MESEC
DON BOSKO
PRITEBI DOMA!**

Salezijanski vestnik
podarjamo tistim, ki ga želijo.

Leta 1877 ga je ustanovil
sv. Janez Bosko,
v slovenskem jeziku
izhaja od leta 1904.

Po don Boskovi zamisli
je SV dar vsem (torej zastonj),
ki s simpatijo spremljajo
salezijansko delo
med mladimi in v misijonih.
Hvaležni pa smo za vsak dar,
ki nam pomaga
pri kritju stroškov.

Ponudite ga
svojim sorodnikom
in prijateljem.
Tako nam sporočite
spremembo
naslova.

Naslov:
SALEZIJANSKIVESTNIK
Rakovniška 6
1000 LJUBLJANA
tel.: 01/42.73.028
faks: 01/42.80.579
e-pošta: vestnik@salve.si

na strani mladih

© vse foto arhiv Skale

Zavod Salesianum, OE Skala

Rakovniška 6, 1000 Ljubljana

E-pošta: skala@salve.si

Spletna stran: <http://skala.donbosko.si>

Vodja OE Skala: mag. Marko Košnik, sdb

Strokovna vodja: Polona Dominik

Mladinska ulična vzgoja

Skala je bila ustanovljena novembra 1995. Na pobudo salezijancev in kot odgovor na nove izzive časa se je zbrala skupina študentov, ki je želela v skladu z njihovim poslanstvom delati z mladimi in za mlade. Od vsega začetka se navdihuje ob zgledu in delu sv. Janeza Boska. Skala verjame, da je v vsakem otroku in mladostniku seme dobrote. Zaveda se svoje odgovornosti za ta trenutek našega bivanja in želi biti v stiku s pravim, resničnim življenjem otrok in mladostnikov z ulice, jim nuditi prijateljsko podporo, spodbu-

do za osebno napredovanje in strokovno pomoč. Ob tem jim želijo dati občutek enkratnosti, sprejetosti in varnosti.

Vzgojno delo Skale izhaja iz konkretnih situacij, s katerimi se sodelavci in animatorji srečujejo pri vsakodnevnem druženju z otroki in mladostniki. Prizadevajo si, da so skupaj z mladimi v njihovem okolju, kar pomeni, na ulici. Pri tem je v veliko pomoč mobilni mladinski center Minibus veselja, ki sodi med Skaline najbolj razpoznavne projekte.

Svojo dejavnost izvaja Skala v Lju-

bljani, na območju ljubljanskega naselja Fužine. Redne oblike dela z mladimi so: Mladinski center Skala, ulično delo in individualno delo z mladimi, ki ga na Skali poimenujejo tudi »osebno spremljanje«. Poleg tega pa izvajajo tudi projektne dejavnosti, med katerimi imajo prav posebno mesto tabori in počitniški programi ter tradicionalna športno-družabno-kulturna prireditev Fešta na Fužinah. Programi in dejavnosti so namenjeni otrokom in mladostnikom med 7. in 14. letom starosti.

Matjaž Knez

"Animatorji so srce Skale! Zaposleni pa srčni spodbujevalnik!" Tako se je glasila ugotovitev zadnjega duhovno-izobraževalnega konca tedna. In ta ugotovitev drži. Da je Skala lahko na strani mladih, so v veliki meri zaslužni prav tisti, ki prostovoljno darujejo svoj čas in talente v dobro otrok in mladih z manj priložnostmi.

Obstajajo različne skupine in stopnje - praktikanti, prostovoljci, vrstniški animatorji in animatorji.

Polona Dominik, strokovna vodja Skale o tem, kako sama vidi poslanstvo Skale

Mislim, da je poslanstvo Skale to, kar je poslanstvo salezijancev: mladim, ki živijo na robu družbe nuditi dom, šolo, župnijo, dvorišče. Tistim mladim, s katerimi se nihče ne želi ukvarjati; tistim, ki so rana družbe. Cilj je te štiri stebre vzgoje čim bolj celostno vnesti v njihovo življenje, v njihovo okolje, na čim bolj konkreten način, s konkretno ponudbo, ki jih bo usmerjala v odgovorno življenje. Želimo si, da bi salezijanska družba zbrala čim več moči in vere v najbolj ranjene in izključene mlade, ter (ne le s Skalo) sanjala o konkretnih ponudbah zanje (možnosti izobraževanja, zaposlitve, pomoči v stiskah).

Alenka Zelenc, vodja področja uličnega dela

Ulično delo poteka s tremi aktivnostmi. Te so: stik na ulici, telovadnica in Minibus veselja. Stik na ulici in telovadnica potekata 1x tedensko, ob sredah popoldne, Minibus veselja pa 2x tedensko ob torkih in petkih popoldne. Na

Minibusu zbiramo mlade na ulici in jim nudimo svetovanje, neformalno izobraževanje ter ustvarjalne, razvedrilne in športne aktivnosti. Na ulici organiziramo tudi bogat počitniški program, ki poteka 5 dni med jesenskimi in 10 dni med poletnimi počitnicami.

Aleksandra Volk, vodja Mladinskega centra Skala na Fužinah

MC Skala je odprt od ponedeljka do četrтка. Vsak dan poteka učna ura, in sicer od 14.00 do 16.00. Mladi s pomočjo prostovoljcev delajo naloge, utrjujejo snov in širijo obzorja z novim znanjem, veščinami ter učnimi navadami. Predvsem se družimo, si med seboj pomagamo ter se učimo na zanimiv in zabaven način. Takoj po učni uri je čas za ustvarjalne in debatne delavnice ali za sprostitev ob različnih igrah. Enkrat tedensko imamo tudi učno uro za srednjeolce.

Maja Pišljar, animatorka v MC Skala

Na Fužine, kjer opravljam prakso, sem prišla kar malce prestrašena in nisem vedela, kaj me čaka. Hitro sem se živela, mladi so super in komaj čakam srede, da jim lahko pomagam na učni uri, se z njimi

pogovarjam in ustvarjam. Začela sem tudi osebno spremljanje.

Delo z mladimi na Fužinah mi daje veliko energije, novih idej in zagona. Vsako srečanje z njimi je nekaj posebnega in prav tako je poseben vsak izmed njih.

Grega Bolta, Skalin vrstniški animator (SVA)

Najprej sem hodil na kuharsko delavnico, nato na učno pomoč. Potem me je Polona (Dominik op.p.) povabila, da bi se pridružil skupini vrstniških animatorjev. Z veseljem sem sprejel ponudbo. SVA delamo podobno kot navadni animatorji. Pomagamo pri učni pomoči, na taborih, na Fešti, pripravljamo stvari za kakšne Skaline prireditve itd.

Špela Dolamič, animatorka na Minibusu veselja

Na Skalo sem pravzaprav prišla bolj naključno kot načrtno. Ostajam pa zaradi dobrega programa, odličnih mladinskih delavcev in seveda mladih iz Fužin. Zakaj ulica? Ker je zanimiva, nepredvidljiva in me je do sedaj že veliko naučila.

»Vzgoja je stvar srca!«
Jacinto Bosco

Misijonar mizar

V jeseni 2009 je bil na obisku v domovini salezijanski misijonar mizar Vilko Poljanšek, ki je za SV spregovoril o svojem delu: »Letos mineva 12 let, kar sem prišel v Afriko. Prekrižaril sem že tri države: Burundi, Kongo in sedaj Ruando. Kot mizar večino dneva preživim v delavnici z delavci. Ugotavljam, da so še vedno nepraktični. Pri svojem delu težko ugotovijo, kdaj je dovolj privito s sponami ali z vijaki, ali kako je z lepilom pri stolu ali mizi. Navadno privijejo preveč, tako da dostikrat odtrgajo vijak ali da kar kaplja od deske.«

Ti si sobrat pomočnik-laik; kako gledajo na tvoje delo in poslanstvo mladi in domačini?

Mladi imajo bolj odprte oči in se zanimajo za nove stvari, ki jih vidijo pri mojem delu, saj vsak dan naštudiram kaj novega: kakšen nov model, nov način dela ali kaj drugega. S tem jim

dokažem, da tudi s preprostim izvajanjem del nastanejo lepe stvari; da se da hitro narediti, če je človek pri stvari s srcem in ljubeznijo. Vse stvari, ki sem se jih lotil v teh dvanajstih letih, so mi lepo uspelo, in to boljše, kot sem si mislil. Nimam nikakršnih problemov z arhitektom, ker ga ne potrebujem, saj sem sam svoj arhitekt. Tudi z domačini sem v dobrih odnosih in vedno radi naročajo pri meni. To velja predvsem za sakralno opremo cerkva in kapel.

Kaj ti daje zadovoljstvo in polet pri tvojem misijonskem delu?

To, da mi uspe, česar se lotim. Nimam nobenih težav, saj mi pridejo nove in nove ideje, ki se mi rodijo kar čez noč. Domačini se mi samo čudijo in me blagrujejo, ko nastajajo čudovite nove stvari. Dostikrat se čudim same-mu sebi, od kod mi prihaja toliko idej.

Priznam, da sem do samega sebe zelo zahteven in zato zahteven tudi do svojih delavcev. Imam navado reči, da če se dela, se dela z ljubeznijo, z veseljem in človek mora biti pri stvari.

Kako to, da te je Afrika tako osvojila – priklenila nase, da si namesto samo treh mesecev sedaj tam že dvanajsto leto?

Afrika me je res osvojila, tako kot vsakogar, ki stopi na njena tla. Ko stopiš na to celino in se ljudem približaš ter pogledaš v njihovo dušo, takoj dobiš "virus", ki se ga zlepa ne rešiš. Če pogledam na prva leta v Burundiju, sem poleg mizarstva opravljal tudi poklic bolničarja. Lahko bi rekel, da sem "ozdravljalec" vse bolezni, saj sem delal majhne "čudeže", za kar so mi bili zelo hvaležni. Neka deklica me je imela kar za očeta. Vprašali so jo,

zakaj. Preprosto je rekla, da zato, ker mi je ozdravil oči. S seboj sem namreč imel nekaj zdravil in med njimi tudi zdravila za oči, ki jih tudi sam potrebujem.

Ko gledaš afriško in našo mladino; imajo kaj skupnega, po čem se razlikujejo?

Lahko bi rekel, da je dokaj velika razlika. Nimajo dosti gmotnih možnosti, saj se tukaj spoprijemajo za golo preživetje. Dekleta se rada dokaj mlada poročijo, seveda, če je le možnost. Tako se čutijo na neki način zavarovane. Dosti večji problem je za fante. Če se hoče poročiti, si mora najprej narediti hišo. Zato se dostikrat zgodi, da mlade družine živijo čisto pod navadno kolibo ali pod šotorom kot Izraelci, ko so šli skozi puščavo. Plače so tako nizke, če je sploh kdo zaposlen, da je komaj dovolj za preživetje. Jaz dostikrat pravim, da je pravi čudež, kako sploh preživijo.

Mnogi mladi ne vedo, kaj bi z življenjem in obiljem v Sloveniji, v misijonih pa je toliko potreb; kaj bi rekel?

Naj se gredo učiti v Afriko in bi bili bolj zadovoljni. Vsem mladim bi priporočil, da bi bolj od blizu spoznali življenje afriškega človeka. Ne da bi šli samo na izlet, avanturizem in vse gledat tako bolj od daleč. Treba je pogledati bolj od blizu, živeti z njimi mesec, dva, leto ali več. Tako bi spoznali njihove težave; videli bi, v kako obupno težkih razmerah živijo. Tako bi se njihovo življenje prav gotovo obrnilo za 180 stopinj in znali bi ceniti in razpolagati z bogastvom, ki ga imajo tukaj v Evropi.

Kako poteka učenje – privajanje domačinov na zahtevne standarde izdelkov, ki jih ti zahtevaš?

Dosti težav imam zaradi stvari, ki so zakoreninjene v njihovih glavah. Dostikrat se niti ne znajo pripraviti na

delovno mesto, ne znajo ga počistiti ... Ko sem v Ruandi prvič stopil v delavnico, se mi je skoraj zavrtelo v glavi. Delavnica je bila kot eno samo veliko smetišče. Bilo je toliko vsega, da se tal sploh ni videlo in si je bilo treba pot utirati med odpadlim materialom.

In danes?

Danes je popolnoma drugačna slika. Prvo je to, da sem si ustvaril v delavnici red, da se vsaj vidijo stroji. Prepovedal sem uporabo žebeljev. Slovenski izrek se glasi: dober mizar ne uporablja žebeljev in da se ne dela na tleh; tak način dela je tipično afriški. Tudi od krožne žage se več ne kadi. Uspel sem jih naučiti, kako se dela. To me sedaj navdaja z nekim ponosom in optimizmom.

Kaj vse in za koga vse nastaja v tvoji mizarski delavnici? Kakšen les uporabljate?

Največ delamo iz ciprese. To je zelo rumen les. Malo manj se uporablja les z imenom cedrera. Ta se šteje za boljši les, ki ga uporabljamo za fine stvari, zlasti za sakralno opremo. Les musave je zelo podoben našemu hrastu, gravilja je podobna naši bukvi, libuja je zelo temne barve, skoraj črne, čokoladne barve. Dobi se tudi smreka, ki se v Afriki imenuje pinús. Delamo vse od omar, polic, vrat, razne oblike postelj, veliko vrst stolov, foteljev in sakralnega pohištva: od tabernakljev, oltarjev, ambonov ... Tega smo naredili toliko, da ni mogoče vsega prešteti. Prav zadnje obdobje smo dobili dokaj velik projekt, naročilo za opremo cerkve pri sestrskih trapiških. Izdelali smo kor za molitev, ki ima 32 sedežev. Res me je bilo malo strah, ker kaj takega še nikoli nisem delal. Zato sem najprej napravil model, potem sem poklical sestre, da so si ogledale, če bi bilo to uporabno zanje. Ko so sestre prišle in so videle to "čudo", so bile zelo zadovoljne in so potrdile naročilo. To je

sedaj končano in je že postavljeno v njihovo cerkev, oziroma v njihov samostan. Bil sem tudi povabljen na posvetitev te cerkve in njihov opat mi je čestital za izdelano opremo.

Letos poleti smo začeli graditi hišo našemu mizarju, ki je zelo reven. Je najstarejši v družini in bi se rad poročil, pa nima nikakršne možnosti, da bi si zgradil nov dom. S svojo mesečno plačo, ki znaša 50 ameriških dolarjev, mora preživljati petčlansko družino; ni mogoče, da bi mu kaj ostalo. Pravim, da je pravi čudež, da sploh lahko živijo.

Pogovarjal se je Tone Ciglar.

kerečev sklad

V »KEREČEV SKLAD« za salezijske misijone in misijonarje ter za stroške postopka za beatifikacijo misijonarja ANDREJA MAJCA ste od 25. oktobra do 27. decembra 2009 darovali:

Bezek D., Blatnik M., Boršič L., Brezavšček R., Brodarič M., Čeferin M., Hočevnar D., Hribernik P., Jakop D.C., Jevnikar N., Kanalec C., Kerec M., Kerin M., Kužnar T., Maček A., Mivšek F., Morela okulisti, Pečjak K.M., Pucko I., Rolih B., Samsa L., Smrekar S., Strniša A., Šenk M., Trstenjak J.M., Turšič L., Zalesnik Z., Zarnik F., Zornik Z., Žabkar J. in nekateri neimenovani dobrotniki. BOG POVRNI!

Revna mati mu je dala bogato doto

Pripravil Tone Ciglar

Mamino pričakovanje, da bo Andrej šel v bogoslovje, se ni uresničilo. Po očetovem nasvetu se je odločil za učiteljski poklic; oba sta bila nekako prepričana, da bo tako lahko storil veliko dobrega ljudem. Noben den pa takrat niti slutil ni, da je v ozadju nekdo, ki vleče poteze na dolgi rok: učiteljišče bo dobra priprava za poklic, ki je sedaj pred njim še popolnoma zakrit. Učiteljišče je obiskoval v letih od 1919 do 1923, prvo v novonastali Jugoslaviji.

Med političnim obstreljevanjem

V prvem letniku smo peli narodne pesmi v čast generalu Maistru, ki je osvobodil Maribor. Koroška je še čakala osvoboditve. Precej fantov iz mojega letnika je bilo določenih, da gredo na Koroško propagirati za Jugoslavijo. Zaželeli smo jim veliko uspeha. Pa so se kmalu vrnili in smo jokali ter peli: "Gor čez izaro ... tam ni več moj ljubi dom." Vsi smo čutili globoko rano na naši

narodni zavesti, da smo več dni hodili čisto poparjeni. Začela se je resničnost Jugoslavije pod Petrom in Aleksandrom; čeprav ni bilo vse po željah, smo prepevali "Lepa naša domovina ..."

Učiteljišče je bilo politično prizorišče raznih strank in smeri. Vsak je hotel dobiti študente na svojo stran; Sokoli in Orli s športnimi in političnimi programi. Katehet je preveč zaletavo deloval in je bolj odbijal.

Čeprav smo peli Lepa naša domovina, Jugoslavija pod Petrom in pozneje pod Aleksandrom se je sicer začela graditi, vendar je bilo iz toliko različnosti težko napraviti trdno državo. Razburjati so nas začeli razni politični tokovi, ki so hoteli pridobiti bodoče učitelje naroda, nas učiteljiščnike. Liberalizem, boljševizem, klerikalizem, framasonstvo ..., vse to je imelo med profesorji in učiteljiščniki svoje zagovornike, ki so se združevali v sokolske in orlovske organizacije s športno-političnim programom. Mene je oče večkrat poučeval: "Bodi dober z vsemi, kot sem jaz, z duhovniki, s člani te ali one stranke, da boš lahko z vsemi dobro vozil." Ubogi katehet se je težko znašel v navzkrižju vprašanj in ugovorov, ko so leteli pikri ugovori in zapletena vprašanja o razlagi katoliških stališč. Kdor je bil preveč zaletav, nas je celo odbijal. Profesor Pivko iz Borovca je bil za demokracijo, za pogovor in bratstvo in je nekako bolj osvajač.

Golob med Sokoli

Pivko, profesor športne vzgoje, iz očetovih Borovca me je pritegnil, da sem celo pristopil k Sokolom, vendar se v politiko nisem nikdar spuščal, bil sem še vedno precej strahopeten. Zelo sem bil zagret za telovadbo; lahko rečem, da sem bil še kar spreten in gibčen, posebej na bradlji in konju ...

Jaz nisem imel nič proti veri, zato tudi nisem imel nikakršnih dvomov glede pravovernosti. Lahko samo rečem, da je to bila moja samovzgoja in nekakšna priprava na poznejši noviciat. Volja je bila dobra, toda bilo je nekaj sošolcev, ki so me hoteli zavesti na stranpota; med njimi je bil starejši učiteljiščnik, ki je prišel z ruske fronte, poln boljševiških idej. Bil sem s tistimi pri Sokolu, kakor s tistimi pri Orlih. Politično je bilo zelo napeto, vendar sem se od tega držal daleč v stran. Ravnal sem se po očetovem navodilu in bil z vsemi dober.

Srečanje z don Boskom

K maši smo hodili v Alojzijevo cerkev, seveda obvezno, kjer smo bili deležni lepih pridig, vendar protikrščanski elementi so klepetali, da je bilo joj. Samo liberalni profesor Pivko je naredil malo reda. Tudi katekizem je bil obvezen. Nekateri voroučitelji so imeli velike težave pri vzdrževanju reda, ker je bilo preveč ugovorov s strani liberalnih fantov.

Ravnatelj Pirc nam je govoril, da smo rojeni tudi za to, da pomagamo

© J. Zadavac

slovenskemu narodu h kulturnemu življenju. Čeprav šepav, je bil nesporna avtoriteta bodočih vzgojiteljev.

Katehet Vreže nam je govoril o salezijancih, o don Bosku kot največjem vzgojitelju, o njegovi pedagogiki. Posebej sem si zapomnil misel: "Mi učitelji samo učimo, zato nam nič kaj ne uspeva, don Bosko pa je dajal za učitelja Jezusa Kristusa, ki je ne samo učil, ampak s svojo milostjo pomagal graditi človeka, ki bo sposoben tudi tako sam živeti." Ni se strinjal s tem, da se ne da nič narediti, pač pa je mlade hotel vzgojiti v sposobne in koristne ljudi. Škoda, da smo ga zgodaj zgubili. Imel je katehetiko za učiteljsčnike, kajti po zakonu bi moral učiteljsčnik biti sposoben tudi za poučevanje katekizma.

Materina skrb

V rodnem Mariboru, v liberalnem okolju, bi se kot mlad fant lahko izgubil na stranpoteh. Ko sem v počitnicah prihajal domov, je mama videla, da sem nekam spremenjen in da nekatere stvari, po njeni pameti nepravoverne, začenjajo spreminjati moj značaj. Res so strupeni tokovi načeli tudi moje versko in нравno življenje. Tu se je torej vmešala moja mama predvsem s svojim zgledom frančiškanske tretjerednice,

z globoko duhovnim življenjem, saj so bili kapucini v Krškem pravi mojstri v vzgoji laiškega duhovnega življenja. Z rahlo, nežno besedo me je opominjala, posebno pa veliko molila, veliko molila. Molila je zame kot Monika za svojega sina Avgušтина. Vsakokrat, ko sem prišel domov, me je poslala h kapucinom, da sem se v zakramentih "pokrpal" in okreplil.

Ko sem odhajal nazaj v Maribor, mi je govorila: "Ko boš šel na učiteljske, ne pozabi mimogrede stopiti za trenutek v cerkev pri frančiškanih, pri enih vratih lahko greš noter, pri drugih ven. Lepo se pokrižaj z blagoslovljeno vodo, pomoli na kratko s kakim zdihljajem, pa pojdi ven, ko se priporočiš Mariji. Ko boš v težavah pri izpitih, pa pomoli s kratkim zdihljajem. Pa na Marijo nikar ne pozabi!" je še hitela dostavljati.

Drugič spet: "Slavko, pa preberi tole knjigo, ki je polna lepih nasvetov, to je knjiga sv. Frančiška Saleškega, imenuje se Filoteja." Sicer revna mati mi je dala bogato doto, iz katere sem črpal vse življenje. Marija in Filoteja sta postali moji življenjski sopotnici.

Tako me razne struje niso zmedle, saj sem poslušal mamičo, da se zatekam k Mariji, kar sem redno delal. ■

DRAGI MLADI

Jezusovo velikonočno naročilo

velja tudi danes:

Pojdi, draga slovenska duša, pošiljam te oznanjat odrešenje drugim, in tako si zagotoviš rešitev svoje duše! Tudi tebe, dragi fant, drago dekle, Bog kliče.

Prostim te, ne zafrčkaj življenja, ne zapravi poklica.

Povem ti nekaj na uho:

srečen, resnično srečen boš, ko spoznaš svoj poklic,

ki ti ga je Bog od vekomaj namenil.

Govorj ti, če se boš odpravil na pot zablod.

Sveti Duh naj te razsvetljuje

in opogumlja,

da sprejmeš dar Božjega klica.

Andrej Majcen, misijonar

MOLITEV

da bi Bog poveličal

Božjega služabnika Andreja Majcna

Neskončno sveti Bog.

Tvoj zvesti služabnik Andrej Majcen, misijonar na Kitajskem in v Vietnamu, goreč salezijanec in duhovnik, je z velikim žarom vsem oznanjal evangelij, še posebej ubogi in zanemarjeni mladini.

Na goro svetosti se je vzpenjal z velikodušno dobroto in ljubeznivostjo ter s posredovanjem tvojega usmiljenja v zakramentu svete spovedi.

Prosimo te, poveličaj ga pred nami na čast oltarja. Pomagaj nam, da ga bomo vneto posnemali in tebe iskreno častili.

Po njegovi priprošnji nas usliši v naših potrebah.

(Lahko vstavimo namen.)

Naj bo tudi naše življenje ena sama hvalnica tebi, ki si slavljen zdaj in vekomaj. Amen.

S cerkvenim dovoljenjem, Nadškofija Ljubljana.

Datum: 17. 11. 2006, št.: 1923/06.

Prosimo, da o morebitnih uslišanjih sporočite na naslov: Salezijanski inšpektorat (Tone Ciglar), Rakovniška 6, 1000 Ljubljana, telefon: 041/317.318, e-pošta: tone.ciglar@salve.si. Na istem naslovu dobite tudi vse informacije.

Ko se pripravljamo na slovenski evharistični kongres, naj nam spregovori rakovniški kronist, ki se je zazrl v glavni oltar v cerkvi Marije Pomočnice na Rakovniku.

© M. Lamovšek

Glavni oltar svetišča Marije Pomočnice

»**G**lavni oltar, posvečen Mariji Pomočnici, je dragocen biser vse cerkve. S svojo lepoto tako napolnjuje cerkev, da vsakega prevzame takoj ob prvem vstopu v svetišče. Posebno mogočen vtis naredi krasen baldahin, ki se boči nad oltarjem, sloneč na štirih stebrih iz dragocenega kararskega marmorja.

Pravi oltar, prestol za evharističnega Jezusa in za njegovo Mater, je ves iz marmorja. Sprednjo stran krasi lepa simbolična slika v imitiranem mozaiku; ta predstavlja dva jelena, ki se napajata ob vodi, ki v več pramenih izvira iz studenca: podoba evharistične skrivnosti, iz katere zajema duša življenje in radost. Nad tabernakljem je zlat prestol za izpostavljanje Najsvejšega. Vratca v tabernakelj med stebrički iz brazilskega oniksa so

pozlačena. Na njih je upodobljen Jezus: bela prikazen kot da stopa iz nepredirnosti tabernaklja ter polna ljubezni razprostira roke in govori: Pridite k meni vsi!

Ob straneh prestola za Najsvejšega sta zopet v imitiranem mozaiku dva angela, ki molita presveto Rešnje telo. Mogočna marmornata stena, ki nosi te podobe in sestavlja ozadje oltarja, se v treh stopnjah zožuje v tron, na katerem stoji kip Nje, kateri je svetišče posvečeno, Marije Pomočnice. Zlat sijaj jo obdaja.

Vnanje stene baldahina krasijo spredaj in na obeh straneh pomembne rezbarije. Sprednji del se ves leskeče v zlatu. Kaj predstavlja jo te rezbarije? V njih je izražena vsa slava Marijina, vsa imenitnost one, ki je naša pomočnica. Rezba-

rija na pročelni strani predstavlja Marijo Pomočnico kot varuhinjo Cerkve in človeštva in kot zaščitnico salezijanske družbe. Marija Pomočnica stoji na sredi, v naročju pa drži Jezusa. Na njeni desni strani so tri podobe: sveti oče – poglavar Cerkve, kralj – predstavnik zemeljske oblasti in bolnik – predstavnik človeštva, ki v svoji boleti kliče na pomoč Marijo. Na Marijini levi strani je don Bosko, ki vodi k Mariji mladino, ki jo predstavljata dva mladeniča, izmed katerih je prvi Dominik Savio. Poslednji v tej skupini je divjak, ki leži na tleh, pogreznjen v temo malikovalstva, dviga svoj pogled k Mariji in prosi pomoči po salezijanskih misijonarjih.«

Janez POTOČNIK
ravnatelj Salezijanskega zavoda Rakovnik

Za obnovo Rakovnika (zlasti za obnovo prostorov glasbene šole) ste od 25. oktobra do 27. decembra 2009 darovali:

Ahčinovi, Antolin Žerdin R., Baloh J., Bartol J., Bebar V., Beričič P., Berkopčevi, Blatnik M., Brezavšček R., Car M., Cerovec Š., Cesar S., Cigoj M., Čampa T., Černigoj M., Demšar J., Dobnik A., Dobrovoljc P., Dolenec A., Dolinar M., Fister O., Gaber J., Galin M., Gašperšič R., Glavič M., Golčman A., Gorjup O., Grdadolnik I., Gyergyek M.D., Hladnik P., Hočevnar M., Hribar V., Hribernik P., Hurley E., Huth D., Iskra I., Ivkovič L., Jager E., Jakop D.C., Jamnik J., Janc J., Japelj B., Jelinčič R.A., Jeltnikar I., Jenič D., Kavčič A., Kavčič J., Kladnik I., Kordan A., Kores J., Kotnik I., Kovač M., Kovačec I., Kovačič J., Kozinovi, Kramar E., Kurinčič B., Lapanje M., Loredan I., Lubej A., Marinič J., Maučec N., Mavrič I., Mavrič V., Mejaš M., Merzel I., Meža I., Mihelič N., Mikec M., Milavec L., Mirt A., Mivšek F., Mivšek J., Mlinar M., Mohar M., Nagode M., Napotnikovi, Novak F., Obreza J., Ogrin I., Ogrin J.A., Oman Š., Ozebek M., Paller A., Pečkaj K.M., Pečnik A., Perčič F.T., Perne A., Perušek M., Petelin M., Peternel F., Pintarič M., Pirc A., Pirnat F., Popit J., Potočnik A., Potočnik L., Potočnik M., Povšnar I., Prelog T., Prhavic J.M., Pšeničnik G., Punčoh A., Q-techna, Rakušek D., Repič M., Rihar A., Rot M., Sajko A.M., Saksida K., Strožič A., Suhoveršnikovi, Šerjak S., Šifrer C.M., Šimnovec T., Štalec J., Šterk F., Štuhec F., Švara M., Trdan K., Trdan N., Trojar B., Turk A., Turniški A., Turuk P., Urbanija L., Urbas M., Valičevi, Vesel M., Vesel M., Vidmar J., Vidmar M., Vivod M., Volarič Z., Vrečko I., Zalesnik Z., Zavolovškovi, Zemljič A., Zorko A.G., Zornik Z., Zupančič A., Zupančič A.G., Zupančič U., Ž.u. Jarše, Ž.u. Poljčane, Ž.u. Rakovnik, Ž.u. Stari trg pri Ložu, Ž.u. Škofljica, Žmavc M. in nekateri neimenovani dobrotniki.

Svoj dar lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:
Salezijanci, Rakovniška 6
1000 Ljubljana
Sl56 2420 0900 4141 717
sklic 00 06
 Pri nakazilu na račun kot namen navedite **RAK**.

Nova trgovina na Salve

SALVE, salezijanska založba, je del poslanstva, ki ga izvajamo slovenski salezijanci. Sv. Janez Bosko je kot plodovit pisatelj uporabljal knjigo in druge oblike obveščanja za nove, izvirne oblike apostolata in širjenja veselega sporočila. Zvesti njegovemu zgledu, tudi sami razvijamo in uporabljamo velike možnosti komunikacijskih sistemov za vzgojo in oznanjevanje evangelija. SALVE je v službi Cerkve predvsem na področju kateheze in župnijske, posebno mladinske pastore. V novo evangelizacijo se vključujemo:

- z zavzemanjem za krščanske vrednote;
- s pripravljanjem gradiva za katehezo in izobraževanje, za usposabljanje mladinskih delavcev in katehetov, za uporabo avdiovizualnih sredstev;
- z izdajanjem in zalaganjem knjig in revij s krščansko vsebino in pozitivnimi sporočili za otroke, mladino ter odrasle;
- s posredovanjem in prodajo različnih didaktičnih in liturgičnih pripomočkov za kvalitetnejše delo.

Sicer pa mnogi založbo Salve poznate, ker v zgradbo v podaljšku rakovniškega svetišča Marije Pomočnice zahajate že skoraj petnajst let. V trgovini ste vedno našli kakšno spodbudno versko knjigo, voščilnice, razglednice ter različne spominke in nabožne predmete za različne priložnosti. Duhovniki pa navadno najde-te vse, kar potrebujete v cerkvi ali v veroučni učilnici.

Založba Salve ima z letom 2009 novo, prostorno in svetlo trgovino, kjer so knjige, CD-ji, nabožne slike, kipi, jaslice in vse drugo pregledno razporejeni.

Trgovina je med tednom odprta od 8.00 do 18.00, ob sobotah pa od 8.00 do 13.00. Odprto imamo tudi ob romarskih shodih (v maju ob prazniku Marije Pomočnice in v septembru ob prazniku Marijinega rojstva).

Pridite in si oglejte nove prostore. Gotovo boste našli kakšno stvar zase ali za svoje drage.

SALVE
Rakovniška 6, 1000 Ljubljana
01/ 42.77.310
www.salve.si
info@salve.si

© Salve

Ljubljana Rakovnik Večne zaobljube

Osrednja slovesnost praznovanja 150. obletnice ustanovitve salezijanske družbe (Turin, 18. 12. 1859) je bila v Sloveniji zaznamovana z redovno izpovedjo večnih zaobljub. Grega Valič je po letih priprave in prvih letih življenja v salezijanski družbi kot sobrat z začasnimi zaobljubami z dejanjem izpovedi t. i. večnih zaobljub dokončno postal član družbe in se zavezal, da bo vse življenje daroval "najbolj ubogi mladini", po zgledu svojega vzornika in ustanovitelja salezijancev, sv. Janeza Boska.

Slovesno somaševanje na zadnjo novembrsko nedeljo, 29. 11. 2009, je vodil dr. Alojzij Slavko Snoj, inšpektor, ki je v imenu vrhovnega predstojnika P. Chaveza tudi sprejel zaobljube sobrata Grega. Ton svečanosti praznovanja je dodal 220-glasni pevski zbor mladih pevcev z različnih koncev Slovenije. Ob tej priložnosti je bila prvič izvajana Missa Orbis Unus, ki jo je napisal skladatelj Miran Juvan.

© M. Kerec

© M. Kerec

Veržej Izobraževalni konec tedna

V gostoljubnem Marijanišču v Veržeju je bilo od 27. do 29. novembra izobraževalno srečanje za zaposlene v salezijanskih ustanovah na temo don Boskovega preventivnega vzgojnega sistema. Voditelja Peter Končan in Janez Vodičar sta nam predstavila nekaj aktualnih raziskav o problematiki današnje mladine. Z besedami priznanega italijanskega psihologa in filozofa Umberta Galimbertija sta nakazala problematiko mladih danes: »mladih danes podnevi nihče več ne potrebuje, zato mladi zaživijo le ponoči«. Vodila sta nas naprej do rešitve, ki je v preventivnem vzgojnem sistemu, ki ga je zasnoval don Bosko. Lahko bi rekli, da je don Boskov preventivni vzgojni sistem zrasel v podobnih razmerah, kot smo jim priča danes. Tudi takrat se je zdelo, da za mlade ni prostora in da nimajo prihodnosti.

Na srečanju smo veliko časa namenili vrednotenju in reševanju naših vsakdanjih težav in vzgojnih dilem, s katerimi se soočamo pri našem delu z mladimi. V luči štirih stebrov don Boskove in salezijanske vzgoje smo razmišljali o našem skupnem in osebnem poslanstvu pri vzgoji mladih. Poleg teoretičnega in praktičnega znanja, ki smo si ga na tem koncu tedna pridobili o preventivnem vzgojnem sistemu, pa je bilo to srečanje tudi enkratna priložnost za naše medsebojno spoznavanje. Največ vredno pa je to, da je bil vsak od nas nagovorjen, saj smo pri delavnicah in pogovoru lahko predstavili svoje delo in tako po lastni izkušnji ocenili in ovrednotili svoje vzgojno poslanstvo.

Janez Suhoveršnik sdb

- ▲ Mladinski pevski zbori, Ljubljana Rakovnik
- ▲ Izobraževalni konec tedna, Veržej
- ◀ Grega Valič, večne zaobljube

© J. Hrovatin

© S. Krc

© ZMP Murska Sobota

Murska Sobota

Jesensko srečanje ZMP

23. oktobra 2009 je združenje Marije Pomočnice imelo mesečno srečanje pri sestrah HMP v Murski Soboti v obliki jesenskega kostanjevega piknika. Takšno druženje je že tradicija, vendar pa je bilo letos malo drugačno. Srečanje je bilo ob kipu sv. Janeza Boska – tistem, ki je bil nekoč v salezijanskem Martinišču v Murski

- ▲ Grega Valič, diakonsko posvečenje
- ▲ Blagoslov spomenika, Veržej
- ▲ ZMP Murska Sobota

Soboti, danes pa je – podarjen sestram salezijankam – postavljen na njihovem dvorišču. Nova predstojnica skupnosti s. Simona je člane in članice združenja nagovorila in spodbudila, da bi v sebi ohranjali don Boskovo držo: topel pogled, prijazen nasmeh in sklenjene roke v molitev.

s. Bernarda Gerič HMP

Veržej

Sto let po Puščenjaku

27. avgusta 2009, natanko ob 100-letnici Puščenjakove smrti, smo v zarji njegovega svetniškega lika slovesno

odkrili spominik njemu v zahvalo in v spomin današnjemu in prihodnjim rodovom, da bodo vsi videli in spoznali, kako se delajo čudeži. Čudež je namreč častitljivo Marijanišče v Veržeu, ki stoji na podarjenem zemljišču posestnika Antona Puščenjaka.

Višji predstojnik salezijancev dr. Alojzij Slavko Snoj je spomenik blagoslovil, blagoslovil pa je tudi prostore na »novo rojene« Rokodelske akademije, sad dolgega in trdega prizadevanja za potrditev strokovnih programov Centra DUO (domače in umetnostne obrti) na evropskih razpisih.

M. Rakovnik

Ljubljana

Diakonsko posvečenje Grega Valiča

V župnijski cerkvi sv. Kancijana in tovarišev na Ježici v Ljubljani je 18. decembra 2009, na dan 150. obletnice ustanovitve salezijanske družbe salezijanski bogoslovec Grega Valič prejel diakonsko posvečenje. Škof dr. Peter Štumpf, ki mu je s polaganjem rok podelil prvo stopnjo svetega reda, je novemu diakonu skupaj z darom posvečenja dal na pot tudi spodbudo, s kakršno je sv. Pavel hrabil Efežane. Za na pot služenja in oznanjevanja mu je priporočil oklep pravičnosti, ščit vere, čelado odrešenja ... Da bi bilo njegovo oznanjevanje pristno, njegovo služenje pa izraz služenja Jezusa, Božjega Sina, ki za svoje brate in sestre stori vse, sprejme celo sramotno smrt na križu.

Diakon Grega s prejemom diakonskega posvečenja stopa na pot neposredne priprave na duhovniško posvečenje. it

Ljubljana Kodeljevo

go let salezijanskega dela

Na zahvalno nedeljo, 8. novembra 2009, je salezijanska skupnost Marije Brezmadežne na Kodeljevem praznovala visoko, 90. obletnico, delovanja

don Boskovih sinov v tem predelu mesta Ljubljane. Začelo se je v preprostih petih vojaških barakah, ki so jih salezijanci preuredili v kapelo, gledališko dvorano, delavnice in stanovanje. Kmalu se je razvila zelo živahna dejavnost za fante iz okoliških naselij. Tako je zaživel mladinski dom, v katerem se je zbiralo preko 500 otrok, in ker so mnogi bili iz zelo revnih družin, so takšni dobivali tudi dnevni obrok hrane. Novi mladinski dom (1925) je bil zgrajen s podporo mnogih dobrotnikov in je postal eden najbolj cvetočih ustanov za mlade na Slovenskem. Ko komunistični sistem leta 1945 prevzame oblast, onemogoči salezijancem na Kodeljevem vsako delo in zahteva tudi nasilno smrt salezijanca Ludvika Novaka, kakor tudi dolgotrajno zaporno kazen ravnatelja Mladinskega doma g. Martina Jurčaka, vse zgradbe pa v enem letu nacionalizira. Z denacionalizacijo, po letu 1990, začne država salezijanski skupnosti na Kodeljevem dele bivšega Mladinskega doma vračati, a proces še vedno traja.

Danes salezijanska skupnost na Kodeljevem v don Boskovem duhu skrbi za župnijo, v kateri poleg redne pastoralne še posebej goji delo z mladimi, v mladinskih skupinah, z animatorji, s pevskimi zbori, z ministranti, z raznimi zakonskimi skupinami in posveča posebno pozornost družinski pastoralni. Svojo podobo pa nadgrajuje z visoko strokovnim delom na Teološki fakulteti in Gimnaziji Želimlje. A. B.

rajni

naročniki Sal. vestnika,
člani Mašne zveze
in molivci za duh. poklice

Barle Marija, Argentina,
mati salez. duhovnika

Bavdež Pavla, Javorje

Bedenčič Alojzija, Ljubljana,
mati salez. duhovnika

Bernik Anton, Škofja Loka

Bohinc Nika, Bled

Cvetko Vida, Dravograd

Debevec Marijan, Logatec

Demšar Brigita, Železniki

Dolenc Frančiška, Zaplana

Hodnik Marija, Črensovci,
mati duhovnika

Horvat Rozina, Rakičan (Tišina)

Hurley Joseph, Amerika

Jamšek Marija, Metlika

Jeneš Anika, Lipovci

Jug Gojko, Metlika

Kapler Antonija, Kranj

Kos Marija, Mirna Peč

Kosmač Marica, Idrija

Kržič Marija, Rakitna

Lapajne Terezija, Vojsko

Lapuh Nežika, Brežice

Levstek Marija, Ljubljana

Levstek Nežka, Sodražica

Lisec Ivanka, Boštanj

Murgelj Jožefa, Mirna Peč

Naglič Betka, Leskovec pri Krškem

Obranovič Drago, Kočevje

Rupnik Suzana, Idrija

Simčič Albina, Vipolže

Sojer Terezija, Ljubljana

Šenk Franc, Šenčur,

oče salez. duhovnika

Uranjek Jožefa, Vransko (Velenje)

Zabel Ana, Prevalje

Zajc Ivanka, Ljubljana

Željko Ivana, Žalna

Žnidaršič Tone, Boštanj

Žveglič Marija, Leskovec pri Krškem

Bedenčič Alojzija

1914–2009; mati salezijanca duhovnika

Alojzija Bedenčič se je rodila 25. 5. 1914 v vasi Sarsko v župniji Ig kot četrti otrok matere Marije in očeta Franca Boltežar. Marijin pogled s Kureščka

in skrivnostni gozdovi Mokrcra v ozadju so oblikovali njeno mladost.

Začela se je prva svetovna vojna in oče je moral na fronto – v Karpate in na Doberdob. Po končani vojni se je srečno vrnil domov. Njena mati je bila globoko verna žena in velika Marijina častilka. Vsem hčeram je globoko vcepila te vrednote že v njihovi mladosti. Posebno rada je s svojimi otroki vsako leto ob prazniku romala k Mariji Pomočnici na Rakovnik. Bila je tudi sotrudnica. Oče Franc pa je zvesto služil podružnični cerkvi, kjer je bil njen ključar. Do 27. leta je delala doma na kmetiji. Ob začetku druge svetovne vojne se je preselila v Ljubljano. Tu je najprej dobila delo v Marijanišču, nato v tovarni ploščic in nazadnje pri podjetju Jeras.

V maju 1945 se je poročila z Antonom Bedenčičem iz Blata pri Pijavi Gorici. Mož Anton je delal na železnici. Naslednjega leta se jima je rodil sin Anton. Takrat je tudi pustila delo in se posvetila družini. Od leta 1945 do sredine leta 1949 je bilo njeno najsrečnejše obdobje družinskega življenja. To idilo je razbila železniška nesreča na delovnem mestu. Možu Antonu je odtrgalo obe nogi in močno poškodovalo glavo; le po čudežu je ostal živ.

Za mlado ženo s triletnim otrokom je bil to pravi šok. Kot je večkrat pripovedovala, se ji je ob novici zatemnilo. Le pol ure poprej mu je še nesla kosilo. Ko je prišla domov, je že zvedela za žalostno novico. Vzela je otroka in stekla proti Špici, da jo zakrijejo valovi. Nekaj jo je zadržalo ob deroči, narasli reki. Vedno je pravila, da jo je Marija ustavila. Vrnila se je domov in izrekla besede: »Gospod, zgodi se tvoja volja.«

Skupaj sta začela novo poglavje življenja. Leta 1951 sta podarila življenje

sinu Zdravku. Še več, neomajna volja do življenja jima je dala moči, da sta se odločila, da zgradita svojo hišo. Vselitev v novo hišo leta 1956 jima je pomenila življenjsko zmago.

Zopet se je zaposlila, najprej na Fakulteti za gozdarstvo, nato na Carini kot arhivarka. Leta 1960 sta kljub potrebi po pomoči z veseljem sprejela odločitev sina Antona, da gre k salezijancem, in to na Hrvaško v Križevce. "Marca leta 1970 je postala vdova. Dva meseca pred srebrno poroko je mož Anton po težki bolezni odšel k Bogu po zaslužen plačilo.

Potrebno je bilo ponovno vzeti življenje v svoje roke. Nadaljevala je s službo in tako omogočila nadaljevanje študija obema sinovoma. In tudi za pokojno mamo je prišel srečen trenutek. Sin Tone je postal duhovnik. Od zdaj je bila njena zaveza, da ga z molitvijo spremlja na njegovi življenjski poti. Ko je diplomiral tudi sin Zdravko, se je upokojila. Leta 1975 se je poročil sin Zdravko in z ženo Nado sta ustvarila novo družino.

Pokojna mama je bila živi član svoje župnije na Kodeljevem. Delovala je v župnijskem svetu, pomagala je v cerkvi, še zlasti pa je rada v skupini Karitas obiskovala starejše in bolne.

Pokojna je bila v veri in svojih načelih premočrtna. Ni poznala ovinkarjenja. Zato je bila včasih njena beseda tudi težka. Ni se obračala po vetru niti v najtežjih časih. Nadvse se je veselila samostojne Slovenije. Srečna je bila, da je to dočkala.

Njeno življenje je na poseben način zaznamovalo iskreno in globoko zaupanje do nebeške matere Marije. Vedno se je zatekala k njej in ji bila hvaležna za prejete dobre. K Mariji Pomočnici je prihajala kar peš čez Golovec. Še posebej se je rada zatekala k Mariji Pomagaj na Brezje. V 90. letu je zadnjič sama poromala k brezjanski Mariji. Vedno je govorila »Marija me vedno usliši«.

Bila je žena molitve. Vse do 95. leta je redno prihajala k nedeljski sveti maši, ko je bila še bolj pri močeh, pa vsak dan. Še zlasti je bila zvesta do pobožnosti prvih petkov. Zadnje obhajilo in maziljenje je prejela v petek pred smrtjo – na prvi pe-

tek v mesecu. Potem se je začela poslavljati od tega sveta. »Marija, pomagaj, in angel varuh, varuj me,« so bile njene zadnje besede. Zares, kar ima človek v srcu celo življenje, to izrekajo ustnice ob času smrti.

B.

Franc Šenk

1924–2009; oče salezijanca duhovnika

Na prvo soboto 5. decembra 2009 je prestopil prag večnosti Franc Šenk, Žagarjev ata iz Hotemaž. V ponedeljek 7. decembra je v Šenčurju svetlo mašo in pogreb ob petju več zborov in 32 duhovnikov, med njimi sin pokojnega salezijanec Franc, sestrar redovnicah in bogoslovcih vodil nadškof Stanislav Hočvar.

Rajni Franc se je rodil kot drugi od osmih otrok na praznik Marije Pomočnice 24. maja 1924. Kmalu je pokazal bistrost, spretnost in iznajdljivost, toda po osnovni šoli revščina ni dala misliti na nadaljnje šolanje ali celo študij, zato je bil poslan v uk za kolarja.

V začetku leta 1943 sta bila najstarejša sinova vpoklicana v nemško vojsko. Prešel je skoraj pol Evrope in se iz ameriškega ujetništva vrnil s prekomorskimi brigadami, a je nato moral ostati vojak še tri leta. Uporabil je vsako priložnost, kjer se je lahko kaj novega naučil, in to mu je pomagalo, da ni bil poslan na rusko fronto. Ob neki premestitvi je lahko izbral še devet slovenskih prijateljev in jim s tem rešil življenje.

Starejši brat se ni vrnil in domačim je ostala neizpolnjena želja, da bi izvedeli, kje je njegov grob. Francu so se zato zamislili o življenjski poti popolnoma spremenile. Z zavzetostjo je zastavil delo na zemlji. Veliko je bral in razmišljal, da je kmetijo okrepil in moderniziral. Bilo je potrebno poprijeti še za marsikatero drugo delo, in tu so mu prav prišle mizarske in mehanične spretnosti. Napravil je več velikih mlinov za žito, raznega pohištva in vozov. V času, ko skoraj še ni bilo zasebnih prevoznikov, je iz starega vozila sam

sestavil majhen tovornjak in bil s tem ter pozneje z novim mnogim na uslugo.

Leta 1962 se je poročil z Marijo Kadivec s Povelj nad Trstenikom in v skladnem krščanskem zakonu so se rodili Franc, Jože, Marija, Anton, Francka in Martina. Bil je skrben oče, ki si je znal vzeti čas za otroke. Veselil se je osemnajstih vnukov. V letu rojstva zadnje hčerke je strela zanetila požar na gospodarskem poslopiju in potrebno je bilo začeti gradnjo, ki je spremljala vse njegovo nadaljnje življenje. Po prenovi vseh gospodarskih poslopij je, star šestdeset let, zastavil še gradnjo nove hiše. Tudi tu je bil zelo praktičen in uporabil izkušnje od drugod in mnoge izvirne rešitve.

Velikokrat se je s hvaležnostjo spominjal vseh, ki so mu v življenju pomagali, tako med vaještvo, med vojno in v vseh dogajanjih pozneje, sam pa je z veseljem priskočil na pomoč, kjer je bilo potrebno. Čeprav je zadnja leta težje hodil, je ostal svežega duha in ni nehal razmišljati in iskati novih rešitev. Z veseljem je svetoval, kako bi se kje lahko kaj izboljšalo.

Njegova vera je bila trdno zasidrana, izražena z malo besedami, pa toliko bolj s poštenim življenjem v velikodušnosti. Ljudje se ga ne spomnijo, da bi bil kdaj slabe volje. Moč za vsakdanje prizadevanje in za odpuščanje krivic mu je dajala redna molitev in zakramentalno življenje. Sprejel je Besedo, ki je v njem našla dobro zemljo, in je zato z Božjo pomočjo mogel v življenju obroditi bogat sad. Skozi vse življenje se je zavedal Marijine navzočnosti in se ji zahvaljeval, da je njega in družino obvarovala v mnogih preizkušnjah. Njegova mati je vsako leto romala na Rakovnik in tako je že od mladih let poznal rakovniško Marijo Pomočnico. Pozneje je najstarejši sin Franc postal salezijanec, drugi, Jože, pa sodeluje pri založbi Salve. Tako je velikokrat prihajal v rakovniško cerkev in tam opazil stopnice proti oltarju. Po isti meri jih je napravil tudi v novi domači hiši in prav na teh stopnicah je prišel trenutek njegovega prehoda. Naj mu Marija Pomočnica izprosi plačilo za vsa dobra dela, ki jih je v življenju storil.

F.

Martin Maroša

Nazadnje pa ostane samo ljubezen

Martin Maroša - kaj vse je storil v svojem »stoletnem« življenju! Živel je življenje »uresničenega« duhovnika. Ne samo, ko je mlad in poln moči misijonaril na Ognjeni zemlji, tudi ko se je zaradi bolezni staršev vrnil v domovino. Bil je neustavljiv. Njegova gorečnost in podjetnost je osupnila vse.

K diamantni maši se je pred zbrano množico vernikov še pripeljal z legendarnim »herbijem«, za njegovo 95-letnico smo veselo nazdravljali s šampanjcem ... za njegovo železno mašo pa je že bilo vse malo drugače.

Po navadi »narava« pomaga človeku, ko pride tako daleč, da to zanj ni več »zavestno« in zato tudi ne boleče. Pri g. Martinu je »narava« zatajila. Pustila mu je briljanten spomin in živo zavest, vzela pa mu je življenjske moči, tako pomembne za njegove vsakdanje delovanje. Nihče ne more slutiti, kakšno kalvarijo je g. Martin doživljal, ko je čutil, do kam ga bodo ta častitljiva leta pripeljala. Nobene besede tožbe zaradi tega nismo slišali, le iz njegovih spontanov odzivov smo čutili, koliko notranje trpi. In ko je slednjič »obležal« kar v postelji, na »milost in nemilost« negovalk in svojih požrtvovalnih sobratov, je pravza-

prav prinesel križ na vrh Golgote. Položili smo ga nanj in ga nanj »pribili«.

Morda se bo kdo vprašal, zakaj je treba vse te mučne stvari sploh opisovati, ko pa je toliko drugega lepega in zanimivega, tudi duhovno spodbudnega iz bogate bere njegovega dolgega duhovniškega življenja. Pa ni tako! Ob njegovi postelji smo se veliko veliko naučili. Tu pade vsa znanost, ki prisega na dejavnost, storilnost, uspešnost, vitalnost ... Tu, šele tu postaja podoben Gospodu Jezusu Kristusu, ki odrešuje svet. Koliko lepega in čudežnega naštejejo evangeliji iz Njegovega življenja, toda z nič od tega Gospod Jezus Kristus ni odrešil človeka, odrešil ga je šele takrat, ko se je ulegel na križ, se dal nanj pribiti in na njem umrl za nas.

Tako tudi g. Martin. Po dolgih notranjih bojih v nočeh brez spanja, z rožnim vencem v roki, v zaupni in goreči molitvi se je njegov duh umiril, kakor se je »umirilo« njegovo od dolgega dela izčrpano telo. Sedaj tisto, kar je vedno pridigal in ljudem priporočal, živi. »Molitev je najpomembnejša ... z molitvijo rešimo vse ...« nam je tolikokrat ponavljal. Sedaj mu tega ni treba več ponavljati, to sedaj nenehno vidimo. Kakor smo nekdanj ob zgodnjih jutrih radi poslušali čudovito ptičje petje, tako se sedaj že v zgodnjem jutru v naši hiši sliši »petje« njegovega rožnega venca. Ko čaka na negovalko, potem po njeni skrbni negi ves dopoldan, enako po kosilu do večerne nege in potem naprej v noč ... Nezaslišano ... nepojmljivo ... neverjetno ...

Molitev, molitev, molitev! Pa ne kakšno brezosebno drdranje, ampak z oslabeledimi očmi zazrt v Križanega ali v podobo Matere Božje, k ustnicam dvignjenim rožnim vencem, z vso zavestjo in z vso zbranstvijo ponavljajoč: »Oče naš ... zgodi se tvoja volja ...«

Velikokrat lahko slišimo koga, ki pripoveduje, kako ponoči moli, ker ne more spati. Na prvi »pogled« se to sli-

ši lepo in pobožno, toda žal, molitev ne more biti uspevalna tableta, ko, če ena ne pomaga, vzameš še eno. Molitev je izročitev življenja! Nikoli ne smemo podleči skušnjavi potrošniške miselnosti in molitev imeti za sredstvo, s katerim bomo »prisilili« Boga, da bo tako delal, kakor mi želimo. Bog ne more biti kot neki »božiček«, ki bo pred naše noge položil vse tisto, kar smo mu naročili. Z molitvijo in po molitvi se mi »položimo« pred Božje noge in s tem, ko smo »pred« Božji nogami, smo pravzaprav prejeli neskončno več, kakor si človek sploh more želeči, Boga samega.

Osebnost sem vedno ljudi navduševal za globoko in zbrano tišino po obhajilu. Če pa sem kakšno molitev po obhajilu rad molil, je pa to tista iz Zahvale po sveti maši, ki se glasi nekako takole: Sprejmi Gospod vse, kar sem, in vse, kar imam. To pravzaprav tako ni moje, ampak prihaja vse od tebe. Meni pa »daj le ljubezen do tebe in svojo milost in bogat bom zadosti in ne bom prosil nič drugega več«.

To bogastvo osrečuje našega gosпода Martina. V sebi ima ljubezen do Jezusa in njegovo milost, zato ne potrebuje nič drugega več! On je v notranjosti tako bogat, da ni več razlogov, da bi tožil nad kakšno »revščino« svojega življenja: oslabiljeno telo, vid, sluh ... nenehno priklenjenost na posteljo ... na hrano, ki mu jo prinašamo ... na oblike naše pozornosti do njega ... On se nikoli nad ničimer ne pritožuje, čeprav vemo, da bi se lahko! Ni več potrebno, on ima vse! Ima ljubezen do Jezusa, ima njegovo milost!

Mirko Rakovnik

	SESTAVILA M. N. K.	RADOŠNI SPEV V KORALU	PRVA MOJZEŠOVA KNJIGA	STANJE OSAM- LJENEGA IZOLACIJA	VAS NA TOLMINSKEM	RIMSKI GRIČ	SALEZI- JANSKI VESTNIK	KULTURNA DOBRINA, SIMBOL ZNANJA	VZDEVEK BOGA SONCA HELJA V GR. MITOLOGIJI
	GLAVNI TRG V STARIH GRŠKIH MESTIH						KOVAČ FRANC		
							VEZNIK		
	SUROVINA ZA IZDELAVO PAPIRJA								
	IZENA- ČEVANJE EGOIST. SKU- PINA LJUDI								
							IVAN TAVČAR		
							OKUSNA MORSKA RIBA		
	SALEZI- JANSKI VESTNIK	NAŠA ZAHODNA SOSEDA	ŽENSKO OBLAČILO			AFRIŠKA DRŽAVA			
			NASLEDNIK, POTOMEC			DRŽAVNI UDAR			
	SVETO- PISEMSKI PREROK				SL. OBMOR- SKO MESTO NEOBDELANA ZEMLJA				
ŽENSKA, KI JE VZETA KOT JAM- STVO ZA KAJ					ZEMLJIN SATELIT			NEKDANJI FRANCOSKI DIRKAČ F1 JEAN	PISMENA OPOMBA, NOTAT
					VZDEVEK RADKA POLIČA				
OTOK V OTOČJU TUAMOTU					PREDMET, STVAR		NASPROTJE NOČI		
					ABRAHAMO- VA ŽENA		UPORABA		
NASPROTJE RESNICE					PLOD, SADEŽ		MAJHEN LESEN PLUG		
					ZMIKAVT, KRADLJIVEC		HRANA		
POSNEMA- NJE, POSNETEK								LATINSKI VEZNIK	
								EDVARD MILER	
PAZNIK V ZAPORU, JEČI					KRAJ, KJER PREBIVA BOG				
AL CAPONE			OKRAJŠAVA ZA TARO		NUDIST, ČASTILEC GOLOTE				

Rešitev križanke SV 6/2009 Damjana Tramte

	POVRHNA BELA E.	POVRHNA BELA E.	POVRHNA BELA E.	POVRHNA BELA E.	POVRHNA BELA E.	POVRHNA BELA E.	POVRHNA BELA E.	POVRHNA BELA E.	POVRHNA BELA E.
	BELO SREČI	E	D	E	N	T	A	T	A
	BELO SREČI	M	O	D	R	I	J	A	N
	BELO SREČI	I	K	A	B	A	R	A	
	BELO SREČI	T	R	A	M	T	E	I	R
	BELO SREČI	D	I	A	Z	K	R	E	F
	BELO SREČI	A	K	A	N	T	H	A	I
	BELO SREČI	D	A	M	A	K	O	N	J
	BELO SREČI	U	L	J	B	A	R	I	T
	BELO SREČI	K	N	A	L	I	A	N	A
	BELO SREČI	T	I	N	T	A	A	K	T
	BELO SREČI	O	C	A	N	T	O	S	
	BELO SREČI	R	A	T	O	S	C	A	R
	BELO SREČI								
	BELO SREČI								

Nagrajenci prejšnje nagradne križanke

- 1. nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej: **Marija BURJA**, Bohinjska Bela.
- 2. nagrada:** knjiga ob 50-letnici župnije Rakovnik, Pod tvojim varstvom: **Julijana LESKOVEC**, Rovte.
- 3. nagrada:** knjiga J. Zadravca, Tu je moj podpis (Salve): **Tilka GOLOGRANC**, Celje.
- 4. nagrada:** knjiga D. Maggi in drugi, Tudi šport ima dušo (Salve): **Andrej POVŠE**, Otočec.
- 5. nagrada:** knjižica Jože Andolšek, Afrika živi v naših srcih (Salve): **Marija KOS**, Ribnica.

geslo križanke

Geslo tokratne križanke pošljite
do 15. februarja 2010

- 1. nagrada:** 3-dnevni paket za eno osebo – bivanje v penzionu Mavrica, Salezijanski zavod Veržej.
- 2. nagrada:** knjiga Andreja Raviera: Učenjak in svetnik Frančišek Saleški.
- 3. nagrada:** knjiga Terezija Bosca: Za vas živim (življenjepis sv. Janeza Boska).
- 4. nagrada:** knjiga Amédée Brunat, Luč s tabora - Mirjam, mlala Arabka.
- 5. nagrada:** rakovniška knjižica: Berta Golob, V zrcalu evharistije.

POSTNE DUHOVNE VAJE ZA MLADE

19.–21. februar: Cerknica
26.–28. februar: Bled
05.–07. marec: Veržej
12.–14. marec: Pohorje

Informacije in prijave:

Marko Košnik, Jože Vidic

ŽELIMLJE – DUHOVNE VAJE

26.–28. februar: za fante in dekleta
4. in 7. razreda
05.–07. marec: za fante in dekleta 8.
in 9. razreda
12.–14. marec: za ministrante – fante
19.–21. marec: za fante in dekleta 8.
in 9. razreda
26.–28. marec: za fante in dekleta –
srednješolce

Informacije in prijave: Peter Pučnik

RAKOVNIK – ROMARSKI SHODI

30.–31. januar (sobota – nedelja):
PRAZNIK SV. JANEZA BOSKA

Sobota: Dan celodnevne češčenja Jezusa v najsvetejšem zakramentu. Svete maše ob 7.00, 10.00 in 18.30.

Nedelja: 15.00 – Romarski shod ob prazniku sv. Janeza Boska. Somaševanje bo vodil koprski pomožni škof dr. Jurij Bizjak, prepevala bo vokalna skupina Pot (Tenetiše).

28. februar (nedelja):
SALEZIJANSKA MISIJSKA
NEDELJA

15.00 – Romarska sveta maša ob prazniku prvih salezijanskih mučencev svetnikov škofa Alojzija Versiglia in duhovnika Kalista Caravaria (mučenca na Kitajskem, kjer je misijonaril tudi Božji služabnik Andrej Majcen – njun praznik obhajamo 25. februarja).

Vedno priložnost za spoved. Vabljeni častilci Marije Pomočnice, sv. Janeza Boska, člani salezijanske družine, mladi in drugi romarji.

Info

Jure BABNIK, Rakovnik, Ljubljana, 01/42.71.342 ali 041/856.452, jure.babnik@salve.si
s. Marija IMPERL, Rakovnik, Ljubljana, 041/982.866; imperl.marija@gmail.com
Marko KOŠNIK, Rakovnik, Ljubljana, 01/42.73.039 ali 051/337.556, marko.kosnik@salve.si
s. Majda MERZEL, Bled, 041/57.41.075 ali 031/417.189, majda.merzel@gmail.com
Peter PUČNIK, Želimlje, 01/47.02.123 ali 040/530-315, peter.pucnik@zelimlje.si
Jože VIDIC, Cerknica, 041/728.293, milan.kavcnik@salve.si
Janez KRNC, Veržej, 041/357.640, janez.krnc@salve.si

V VERŽEJ na oddih

V penzionu Mavrica*, ki deluje v okviru Salezijanskega zavoda v Veržeju, vam ponujamo prijetno preživljanje počitnic v mirnem okolju, kjer je veliko možnosti za sprostitev in rekreacijo.**

V tišini hišne kapele lahko najdete mir in se notranje obogatite, skupni prostori in igralnica pa nudijo možnost medsebojnega druženja.

© Jože Žnidaršič

DOBRODOŠLI!

Penzion Mavrica

Puščenjakova ulica 1, 9241 Veržej
Tel: 02 588 90 60 | GSM: 051 370 377
penzionmavrica@siol.net
www.marianum.si

DUHOVNO-POČITNIŠKI DNEVI

25. 2. (18.00) do 27. 2. 2010 (14.00)
v Domu sv. Marjete v Šmarjeti. Otroci 5.–9. razred: zgodba, igre in delavnice, mladinska maša, pohod in velika igra v naravi ...

Prijave: sestre HMP Šmihel: 07/38.44.421

BLEĐ – MARIJIN DOM SREČANJE ZA DRUŽINE

20. marec 2010 – duhovna priprava na veliko noč

Info in prijave: s. Majda Merzel

VERŽEJ

Duhovne vaje za ministrante in ministrantke

22.–23. 2. 2010.

Info in prijave: Janez Krnc

Oratorijski dan za Pomurje

25. 2. 2010

14. Kovačičev večer

26. 3. 2010; ob 19. uri

ORATORIJ 2010: PAZI, ČAS!

Srečanje animatorjev in predstavitve oratorijskega gradiva.

NOVO MESTO

7. marec, nedelja, od 15.00 do 18.00.

VIPAVSKI KRIŽ

13. marec, sobota, od 9.30 do 12.30.

VERŽEJ

14. marec, nedelja, od 15.00 do 18.00.

LJUBLJANA RAKOVNIK

20. marec, sobota, od 9.30 do 12.30.

CELJE

21. marec, nedelja, od 15.00 do 18.00.

Vsako leto se v pomladanskem času organizirajo srečanja animatorjev oratorija. Na srečanju se predstavi letno oratorijsko gradivo, poglobijo pa se tudi pomembni in aktualni vidiki oratorija. Srečanje močno priporočamo, saj animatorji tako oratorij lažje in boljše pripravijo, srečanje pa animatorje ob skupnem druženju in molitvi tudi spodbudi in navduši. Na srečanjih je mogoč nakup oratorijskega gradiva s popustom.

Podrobnosti: www.oratorij.net
oz. pišite na info@oratorij.net

Iz življenjepisa sv. Frančiška Saleškega (1567–1622), ki je v pripravi, predstavljamo nekatere zanimivejše odlomke, s katerimi želimo ponazoriti življenje tega velikega duhovnega učitelja.

VZGOJA PLEMIČA SALEŠKEGA

ŠEST LET JE FRANČIŠEK BIVAL NA GRADU Sales v Savoji kot edini sin gospoda in gospe de Boisy. Staršema se je nato rodilo še dvanajst otrok, a pet jih je umrlo že ob rojstvu. Ali niso tvegali v družinskem krogu, da bo nastopač in dejansko »mali princ«? Še toliko bolj, ker je izžareval naraven čar, ki se mu ni bilo mogoče upirati. »Vedno sem ga poznala kot zelo ljubkega, čednega, prijaznega, blagega in domačega otroka ... Bil je moder in je znal lepo govoriti, da so ga vsi imeli radi,« je pri procesu za kanonizacijo pričala Pétremande Lombard. Za dojiljo brez dvoma značilna izjava. Življenjepisci se z njo strinjajo: okoli Frančiška je kmalu nastajala neke vrste »legenda aurea«, zlata legenda.

To narejeno vedenje ni bilo vseh gospodu de Boisyju, ki je v tem starejšem sinu videl upanje svoje rodovine. Opazil je v otroku živahno inteligenco in njegovo vedoželjnost: lahko bi opravil odlične študije, ki bi mu odprli vrata do visokih služb v vojvodini. Bilo pa je nujno, da si mož prava, če nekega dne to postane, pridobi plemenitost in bi se obnašal plemenito tudi v vojni ter bi znal spretno potegniti meč in uporabljati bodalo. On sam, Frančišek de Boisy, se je odlikoval na dvoru Valois ne samo po svoji kulturi in čutu za reševanje zadev, temveč tudi po pogumu. Upal je, da ga bo njegov dedič posnemal in ga celo presegal. Njegove sanje so se že na veliko uresničevale!

V nekaterih točkah so se pogledi gospoda in gospe de Boisy ujemale. Najprej glede katoliške vzgoje njunih otrok. Kalvinizem ni pustošil samo na Šableškem in v pokrajini Gex; rival se je vsepovsod. Gospod de Boisy je hotel ostati popolnoma zvest rimski Cerkvi in savojskemu vojvodu, svojemu fevdnemu gospodu. V gospe de Boisy je našel odločno zaveznico: skupaj sta zavarovala svojega sina pred popuščanjem v veri ... Skupaj sta tudi oblikovala otrokovo vest: razum, iskrenost in pogum so kreposti, »ki krasijo človeka« in še toliko bolj kristjana. Če je očeta ali mater kaj vpraševal, sta mu odgovarjala »po

resnici«. Če je mizarju ukradel kako »svileno vrvico«, jih je dobil s šibo, vendar bolj prizanesljivo, ker je priznal. Če ga je premagala požrešnost in je brez dovoljenja šel v kuhinjo in mu je kuhar dal v ročico vroče pecivo, da se je pošteno opeknel, ga je mati zdravila; ker pa Frančišek ni naznanil nepredvidnega kuharja, ga niso silili, naj pove ... In tako se je vsak dan kaj dogajalo! ...

Frančišek je veliko pozneje izpovedal, kako mu je koristila taka vzgoja ... Ne bomo prehitro zaključili, da je Frančišek bil nekako odrasel že v mladosti. Vse nas nagiba k prepričanju, da je prešel vse stopnje dozorevanja, kakor nam jih opisujejo današnji pedagogi. »Bodite to, kar ste,« je pozneje nenehno ponavljal v Filoteji in v Teotimu, »vendar si želite, da boste res to, kar ste.«

A. Ravier: Učenjak in svetnik Frančišek Saleški

© T. Perko, Sv. Frančišek Saleški, Salve

Gospod, radi bi videli Jezusa

v posnemanju Mihaela Rua

ponesimo mladim evangelij

kot pristni učenci in navdušeni apostoli